

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 463

DUISTER NEW-YORK

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DUISTER NEW-YORK.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Perscommentaren.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Nog zelden hadden de New Yorksche dagbladen zooveel stof tot schrijven gehad als in die eerste dagen van de Lente, toen de bende van het Kwade Oog ten derde male van zich deed spreken, op een wijze, die maar al te zeer voorspelde dat men hier te doen zou krijgen met een herhaling van de opzienbarende gebeurtenissen, welke zich een paar jaren tevoren hadden afgespeeld en welke iederen New Yorker nog versch in het geheugen lagen.

Zelfs de aanstaande verkiezingen, de dood van een Zuid-Amerikaansch President, ja zelfs het overlijden van een beroemd Base Ball speler moesten tijdelijk achter staan bij de belangrĳheid van het bericht betreffende den eersten strijd, het eerste treffen tusschen eenige leden van de genoemde bende en een geheimzinnig personage, nog niet met name genoemd, maar door de politie-autoriteiten zoo duidelijk aangegeven, dat die naam elk oogenblik als het ware op ieders lippen zou zijn — de naam van John

Raffles, den Londenschen Gentleman-Inbreker.

Er werd nog een tweede naam genoemd.

En dat was de naam van David Yerkes, den olie-magnaat, eenige tientallen malen millionair, en die beschouwd werd als een steunpilaar van de petroleummarkt.

En wel mocht die naam herhaaldelijk worden genoemd, want David Yerkes had een groote rol gespeeld in deze eerste schermutseling tusschen de politie-autoriteiten en John Raffles eenerzijds, en de leden van de gevaarlijke misdadigersbende aan den anderen kant.

Sommige bladen gaven een zeer uitvoerig, aaneengeschakeld relaas van het voorval en daaruit bleek het volgende:

Na een rust van eenige jaren was de bende van Het Kwade Oog blijkbaar weder tot een nieuw en krachtig leven ontwaakt.

En hiermede was een der allergevaarlijkste misdadigers-benden van de geheele wereld herleefd, waarmede zelfs de beruchte Klu-Klux-Klan

en die van de Zwarte Hand zich niet konden meten.

Het eenige genootschap dat gelijkenis vertoonde met Het Kwade Oog, was de vreeselijke vereeniging van de Thugs of Worgers, de Engelsch-Indische caste, samengesteld uit Hindoes, die een duren eed hebben gezworen, dat zij nimmer hun bendegenooten zullen verraden en wier voornaamste werk bestaat in het verraderlijk besluipen van lastige lieden, van politieke tegenstanders, andersdenkenden op godsdienstig gebied en ook niet het minst rijken.

En zooals de Thug bij het plegen van zijn misdaad nooit een ander wapen gebruikt dan een dun, maar zeer sterk zijden koord, aan het eene einde voorzien van een kleinen looden kogel, dat hij met groote behendigheid om den hals van den verraderlijk beslopen tegenstander weet te werpen, om hem vervolgens te worgen, zoo beslopen de leden van Het Kwade Oog in de meeste gevallen hun slachtoffers met dolk, revolver of giftbeker, om hen voor hun ongehoorzaamte straffen, hen te berooven of uit wraakzucht.

Plotseling, zonder dat iets deze wederopleving aankondigde, hadden verschillende rijke inwoners van New York brieven gekregen, waarin zij werden uitgenoodigd, een zeer hoog bedrag te deponeren op een bepaalde plaats en waarin hen werd medegedeeld, dat hun in geval van weigering de dood wachtte.

Eenigen hadden inderdaad geweigerd — en men vond hun lijken den daarop volgende dag, met een kogel in het hoofd, met verbrijzelde ledematen, of drijvende in het troebele water van de Hudson.

En angstig vroegen de New-Yorkers zich reeds af, of er opnieuw een tijdperk ging intreden van verschrikkingen, van moord en doodslag.

Ook David Yerkes had onder de gewaar-schuwden behoord.

Maar hij was een koppig man, David Yerkes, en al was hij ook, zooals gezegd, eenige tientallen malen millionaire, hij dacht er niet aan, de honderd duizend dollar te gaan brengen naar de plek, welke men hem had opgegeven in den dreigbrief, die onderteekend was met een wijd opengesperd, boosaardig oog, met een dreigende, en wreedaardige uitdrukking.

Maar bij die weigering alleen was het niet gebleven!

Yerkes had op een zekeren dag bezoek ontvangen van een hem onbekend heer, die hem het verrassende aanbod had gedaan, hem te helpen in zijn strijd tegen de bandieten.

Die man had zich ontpopt als John Raffles.

Pas veel later zou Yerkes begrijpen, hoe de politie dit had kunnen weten en hoe het bij de verschillende dagbladredacties bekend was geworden, want hij zelf had er zorgvuldig over gezwegen.

Raffles had hem dus zijn medewerking aangeboden — en Yerkes had die hulp aanvaard, ofschoon Raffles hem van tevoren had aangekondigd, dat hij zichzelf naderhand voor die hulp duchtig zou schadeloos stellen en de brandkast van den petroleumkoning aan een grondig onderzoek zou onderwerpen, zoodra de zaak van Het Kwade Oog was afgehandeld.

Maar ondanks die bedreiging had Yerkes de hulp aangenomen van den man, die reeds bij twee voorgaande gelegenheden de gevaarlijke bende met het grootste succes bestreden had en de twee mannen waren bijna als vrienden van elkaar gegaan.

En wat er vervolgens geschied was, klonk zoo romantisch, zoo verwonderlijk, dat men eerst meende, met een gefantaseerd verhaal te doen te hebben — en toch meldden de bladen ditmaal niets anders dan de zuivere waarheid, onopgesmukt, zonder eenig versiersel!

En dat behoefde ook niet, want de feiten op zichzelf waren fantastisch genoeg.

Schijnbaar had Yerkes zijn weigering om te betalen terug genomen, na de ontvangst van een tweede waarschuwing, waaruit maar al te duidelijk bleek dat de bandieten er dadelijk de lucht van hadden gekregen dat hun slachtoffer zich hulp verschaft had.

Hij had zich inderdaad naar de eenzame hoeve begeven, omstreeks een half uur rijdens buiten New-York, op Long Island gelegen, gewapend met een dikke portefeuille, die letterlijk bol stond van het bankpapier en het goudgeld.

Tenminste zoo scheen het — want toen de schurken, die Yerkes hadden ontvangen, de portefeuille openden bleek deze geen bankpapier te bevatten, maar daarentegen wel een met een zeer bedwelmend gas gevulde varkensblaas, die bij het openen van de portefeuille scheurde en waarvan de inhoud zich verspreidde door het

vertrek, zoodat drie van de vier daar aanwezige bandieten aanstonds bewusteloos raakten. De vierde echter wist naar de vliering te ontkomen en door middel van een toestel voor draadloze telegrafie hulp van zijn makkers te ontbieden, die ten getale van acht man kwamen aanzetten in een zeer groote auto en zich na een verwoeden strijd meester maakten van Yerkes.

Deze was echter op zijn beurt weer ontzet door twee mannen, wier identiteit onmogelijk had kunnen worden vastgesteld, maar die naderhand helpers van John Raffles bleken te zijn — want Yerkes en de Groote Onbekende bleken op dat oogenblik een en dezelfde persoon te zijn!

Met weergalooze stoutmoedigheid had Raffles zich, na het uiterlijk van den petroleum-koning op bedriegelijke wijze te hebben nagebootst, in de eenzame hoeve gewaagd en daar had zich de eerste strijd tegen de bende van Het Kwade Oog ontsponnen.

En nu was dit het resultaat van die eerste worsteling.

De telefonisch gewaarschuwde politie vond in de hoeve, waar Yerkes zijn honderd duizend dollar had moeten brengen, eenige dooden en een zwaar gewonden bandiet — beide lang gezochte moordenaars, vervolgens nog twee kerels die er ook leelijk aan toe waren en tenslotte nog acht mannen, allen stevig geboeid en waarvan er drie in een toestand van bewusteloosheid verkeerden, gevolg van het inademen van bedwelmend gas, waaruit zij pas een dag later zouden ontwaken.

Raffles kon dus terecht trotsch zijn op zijn eersten jachtbuit, niet minder dan twaalf mannen, allen leden van de bende waren met een enkelen slag buiten gevecht gesteld, want eenige weken later werden er twee ter dood, drie anderen tot levenslange gevangenisstraf en de rest tot dwangarbeid van zes tot twaalf jaren veroordeeld.

En toch begreep iedereen in New-York dat hiermede de zaak niet was afgelopen.

Dat de bende was uitgeroeid door de nederlaag van deze twaalf mannen was natuurlijk niet aan te nemen.

Trouwens, het Kwade Oog zorgde zelf wel dat die opvatting zich niet lang kon handhaven, want nog denzelfden dag ontving David Yerkes een derden dreigbrief, waarin hem niets meer of minder werd aangekondigd dan dat men binnen

een week met hem zou hebben afgerekend, wegens het verraad, dat hij had durven plegen.

En den volgenden dag, alsof er niets gebeurd was, ontvingen verscheidene schatrijke inwoners van de stad de bekende uitnoodigingen om een hoog bedrag op een aangeduide plek te brengen.

Niet ten onrechte maakten de bladen hieruit de gevolgtrekking dat de bende Het Kwade Oog wel zeer sterk moest staan, nu het verlies van twaalf mannen haar niet doodelijk scheen te treffen.

Enkele bladen gingen zelfs zoover te verzeke- ren, dat er alleen te New-York zeker bij de duizend personen lid moesten zijn van de bende, zoo niet meer, dat men niets zou bereiken, alvorens men den chef, het denkend hoofd, had kunnen onschadelijk maken en dat de bende des te gevaarlijker was, omdat zich verscheidene lieden onder de leden bevonden, die een hoogen rang in de maatschappij bekleedden.

Nu, wat dat betreft deelden deze bladen weinig nieuws mede, want reeds bij een vroegere gelegenheid was het aan den dag gekomen dat zich advocaten, studenten, geneesheeren, ja zelfs enkele leden van de rechterlijke macht onder de benedeleden hadden bevonden.

Verder behoorden er telegrambestellers, politie-agenten, taxi-chauffeurs, brievenbestellers en zeer veel huisknechts en kameniers toe.

En met angst vroegen de rijken zich reeds af, of de tijd weder zou terugkeeren, toen men zijn eigen dienstponeel niet kon vertrouwen en steeds gevaar liep dat er onder dat personeel een spion van de bende zou schuilen.

De meeste bladen drongen in krachtige be- woordingen aan op een energieke bestrijding van de bende en de politie verlangde ook niets liever, maar zij zelve was maar al te zeer overtuigd van de talloze moeilijkheden, waarmede zij te kampen zou krijgen.

Hoe kon men met succes strijden tegen een bende, die werd aangevoerd door een geheim- zinnig personage, buitengewoon schrander, uiterst stoutmoedig en die beschikte over alle hulpmid- delen der techniek, snelle auto's en motorbooten, vliegmachines, draadloze telegrafie!

Intusschen was de toestand van Yerkes verre van benijdenswaardig en toch bleef hij koppig weigeren, al was het maar een dollarcent tegen zijn eigen wil te betalen.

De eerste slag was voor hem geweest en hij hoopte het spel te kunnen uitspelen en alle slagen te winnen!

Aldus was de toestand, toen er omstreeks half acht in den avond van den dag, die op het gevecht in de eenzame hoeve was gevolgd, een auto stilhield voor het prachtige huis van Yerkes in de Vierentwintigste straat, waaruit twee heeren stapten, een in de uniform van Inspecteur van politie, de ander een eenvoudig agent.

Zij belden aan en de deur werd geopend door den huisknecht, een oud man reeds, die vroeg wat zij wenschten.

— Is mijnheer Yerkes te spreken? vroeg de inspecteur.

— Mijnheer staat pas van tafel op, ik weet het niet, maar ik wil het wel eens gaan vragen!

— Zeg dat er een Inspecteur van politie is en dat het een belangrijke zaak betreft! drong de beambte aan.

De bediende had de beide politiebeambten laten binnentreden, wenkte nu een van zijn collega's, die schijnbaar doelloos met de handen op den rug achter in de groote vestibule heen en weer liep en fluisterde hem een paar woorden in, waarop de man vlug de breede, marmeren trap beklom, aan het einde van de hall.

Hij keerde een oogenblik later terug en verzocht de beide politiemannen hem te willen volgen.

De Inspecteur en de agent gingen achter hem de trap op en werden nu in een groot, weelderig gemeubeld werkvertrek gelaten, waar zij Yerkes vonden, die midden in het vertrek stond, een zwaar gebouwd man, van ongeveer vijftig jaar met breede kaken, ruige wenkbrauwen en door-dringende, grijze oogen.

De bediende bleef nog een oogenblik wachten, maar sloot op een wenk van Yerkes de deur en de drie mannen waren alleen.

Yerkes keek den Inspecteur een oogenblik vragend aan en begon toen:

— Ik heb niet meer dan een kwartier voor u, mijnheer! Om half negen heb ik een gewichtige conferentie op mijn kantoor.

— Ik hoop u niet al te lang op te houden, mijnheer Yerkes! antwoordde de Inspecteur. Wat ik zeggen wil — gij zijt immers gewaarschuwd dat men u zal laten boeten voor uw bedrog?

— Dat ben ik, mijnheer! De schurken hebben mij met den dood bedreigd.

De Inspecteur keek Yerkes een oogenblik zwijgend aan en zeide toen hoofdschuddend:

— Men bedreigt u met den dood — en gij laat zonder meer twee u geheel vreemde politie-beambten bij u toe? Ik moet u zeggen dat ik dat zeer onvoorzichtig van u vind, mijnheer Yerkes! Wij konden wel eens heel iets anders zijn dan politie-beambten.

Yerkes was een weinig verbleekt, en met een snellen greep ging zijn rechterhand naar zijn revolver.

— Met die beweging komt gij wel een weinig te laat, mijnheer Yerkes! hernam de Inspecteur glimlachend. Als wij u inderdaad kwaad hadden willen berokkenen, dan zoudt gij daar reeds nu niet meer staan! Maar gij hebt niets van mij te vreezen — tenminste voorloopig niet! Gij kent onze afspraak — ik wil geen dollar van u aanraken, alvorens wij het gevaar voor uw leven als geweken kunnen beschouwen.

Yerkes deed een stap achteruit, alsof hij door een slang was gebeten en riep in de hoogste verbazing:

— Wat! Gij zijt.....

— Ik ben John Raffles! zeide de bezoeker rustig. En hier is het bewijs!

Hij had zijn hand in zijn zak gestoken en haalde er een halve-maانvormig stukje ivoor uit.

Hij stak het Yerkes toe en vervolgde nog altijd glimlachend:

— Pas maar aan uw eigen helft, dan zult gij zien dat ik u niet bedrieg.

Snel ging Yerkes naar zijn bureau, trok een lade open, zocht er even in, en vond tenslotte een stukje ivoor, dat hij haastig aan de helft van het ronde schijfje paste, welke zijn bezoeker hem zooeven had gegeven.

De beide helften pasten volkomen aan elkaar.

Hoofdstuk II.

De strijd wordt hervat.

Yerkes kwam langzaam weder naar zijn bezoeker toe en zeide, terwijl hij hem de helft van het ivoren schijfje weder teruggaf:

— Ik moet u zeggen, John Raffles, dat ik thans langzamerhand begin te begrijpen, hoe bijzonder moeilijk het voor de politie van uw land moet zijn u in handen te krijgen. Ik heb u tot dusverre in drie gedaanten gezien, of eigenlijk vier, wanneer ik uw rol als David Yerkes erbij reken, en het waren vier volkomen verschillende personen. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is dat een man zich zoo volkomen kan veranderen als gij het doet. Gij komt mij veel grooter voor dan een paar dagen geleden, uw stem is veranderd, uw bewegingen, uw oogopslag — dat alles maakt een geheel nieuw persoon van u.

— Ik dank u voor dit compliment, mijnheer Yerkes, maar thans zou ik u willen verzoeken terzake te komen! Wij beiden hebben weinig tijd!

— Zoo is het! Maar nu gij hier zijt, moeten mijn mede-commissieleden maar een half uurtje wachten.

— Hetgeen hen des te gemakkelijker wordt gemaakt, omdat gij hen volkomen in uw hand hebt! zeide Raffles kalm.

— Wat? Weet gij dat ook al? riep de petroleumkoning in de hoogste verbazing.

— Ik weet zeer veel, mijnheer Yerkes. En zeg mij nu eens of gij zelf niet van oordeel zijt, dat gij verstandig zoudt doen, een weinig meer voorzichtigheid te betrachten, nu men u met den dood bedreigd hebt.

— Gij gelooft dus werkelijk, dat men op die wijze, onder een vermomming zal trachten binnen te dringen?

— Die kans is zelfs groot! De bandieten vallen nooit iemand ruitelijk van voren aan — zij plegen altijd sluipmoord! Neem u dus in acht, ga liever in den eersten tijd nooit geheel alleen uit — en laat u dan slechts door volkomen betrouwbare personen vergezellen, kom niet op donkere plaatsen, en zet ooren en oogen wijd open.

— Wat gij daar zegt klinkt niet bepaald op-

wekkend, John Raffles! zeide Yerkes, die met gebalde vuisten midden in het vertrek stond. Ziet gij de zaak niet al te donker in?

— En dat vraagt gij, nadat dat alles gebeurd is? vroeg Raffles hoofdschuddend. Tijgers en jakhalzen zijn zachtzinniger. Gij hebt niet alleen geweigerd om het geld te betalen — gij hebt hen gehoond — gij hebt eraan medegewerkt, dat twaalf leden der bende bij de eerste de beste gelegenheid onschadelijk zijn gemaakt — waarbij er drie hun leven moesten laten! En gij kent hen nog zeer slecht, als gij denkt dat zij zulk een gruwelijke belediging ongestraft zullen laten. Waar zou hun prestige blijven, wanneer zij niet dadelijk toonden, dat zij zich weten te wreken, wanneer men hen op deze wijze benadeelt? En daarom — neem u in acht, overdrijf liever de voorzichtigheid en ontvang vooral geen lieden, die u onbekend zijn! Wij beiden, mijn vriend en ik, zouden evengoed leden van de bende kunnen zijn — en in dat geval zoudt gij waarschijnlijk reeds nu met een mes in de borst op den grond liggen uitgestrekt!

Raffles zweeg even, terwijl Yerkes met somberen blik voor zich uitstaarde en vervolgde toen:

— Maar ik ben niet alleen hier gekomen om u te waarschuwen, mijnheer Yerkes! In de aller-eerste plaats wil ik krachtiger dan ooit den strijd hervatten — en daarvoor is het noodig dat ik in uw onmiddellijke nabijheid blijf!

— Waarom?

— Omdat de leden van Het Kwade Oog u zullen trachten te naderen en ik op die wijze een ongezochte gelegenheid krijg, hen wat nader te leeren kennen!

— Maar de gearresteerden zullen toch wel iets loslaten?

— Reken daar vooral niet op! Zelfs de ter dood veroordeelden zullen zwijgen als het graf! En zelfs al wilden zij spreken — dan zouden zij hoogstens de namen van eenigen hunner makers kunnen noemen! Gelooft gij echter dat zij weten wie hunne luitenants, wie hunne kapiteins en wie hun chef is — de beruchte Moloch? Geen hunner weet dat en juist den hoofdman, den leider

moeten wij in handen trachten te krijgen. Hebben wij dien eenmaal — dan wankelt de geheele constructie van het genootschap op haar grondvesten!

— En gelooft gij dat het u nut zal opleveren, als gij in mijn nabijheid blijft?

— Daarvan ben ik overtuigd!

— Maar hoe wilt gij dat doen?

— Heel eenvoudig — gij neemt mij op onder uw bedienden-personeel — en mijn vriend zal als mijn adjudant optreden, die onmiddellijk al mijn constructies kan ten uitvoer brengen. Ik heb nog een derden helper en die zal een post moeten betrekken in uw kantoor, waar gij immers ook een groot gedeelte van den dag doorbrengt? Stemt gij daarin toe? Bedenk dat het niet alleen om uw leven, maar ook om de veiligheid van de stad gaat?

De petroleum-koning scheen nog een oogenblik te aarzelen en Raffles vervolgde thans op een weinig koeleren toon:

— Gij twijfelt toch, hoop ik, niet aan mijn oprechtheid? Gij hebt van John Raffles als Gentleman-Dief volstrekt niets te vreezen, voor ik zelf van oordeel ben, dat ieder gevaar van den kant van de bende geweken is! Dan komt mijn beurt en ik zal u te voren waarschuwen, daarvoor hebt gij mijn woord.

Yerkes had haastig de hand opgeheven en zeide nu, terwijl zijn gelaat donkerrood kleurde:

— Niet verder, John Raffles! Ik twijfel niet aan uw woord als gentleman! Het is niet daarom dat ik aarzelde. Ik dacht aan mijn dochter, mijn eenig kind.

— Zij loopt voorloopig geen gevaar, denk ik, mijnheer Yerkes — maar ook zij zal er voorzichtig aan doen, zich in acht te nemen! Ik behoef u toch zeker niet te herinneren aan de schaking van Miss v. Dyke, de dochter van den staalkoning?

— Ik ken de bijzonderheden — en ik weet ook dat gij het waart, die het jonge meisje uit de handen van die schurken hebt bevrijd!

— Uw dochter weet natuurlijk welk gevaar u bedreigt?

— Zij weet het!

— Hoe luidt haar oordeel?

— Zij drong er op aan, dat wij dadelijk New-York zouden verlaten en naar ons buitenverblijf aan de kust zouden gaan!

— Dat zou al heel weinig helpen! hernam Raffles. Wees er maar van overtuigd, dat gij sedert gisteren geen stap hebt gedaan en ook verder geen stap zult doen, of de leden der bende dragen er kennis van. Gij zit als een vlieg in het net — en het zal zaak zijn, te zorgen, dat de spin u niet bereikt! Draagt uw dochter er kennis van dat ik u mijn hulp heb aangeboden?

— Ja. Gij zelf hebt er in toegestemd, dat ik haar op de hoogte mocht brengen!

— Zeker, en dat is ook goed, zij moet op de hoogte zijn van onze plannen! En luister nu naar mijn raad, mijnheer Yerkes, het is dezelfde raad, dien ik ook eenige jaren geleden aan Peter van Dyke heb gegeven! Wantrouwen moet u leuze zijn. Wantrouwt iedereen van uw particulieren secretaris tot uw huisknecht, van de kame-nier van uw dochter tot uw boekhouder! Eet liever steeds buitenshuis, uw eten kon vergiftigd zijn! Geeft acht op ieder, zij konden uw moordenaars worden! Let goed op uw correspondentie, maak geen brieven open, die er een weinig verdacht uit zien. Neem geen sigaren of cigarettten aan van lieden, die gij niet zeer goed kent. Let in den schouwburg op degenen die naast u zitten, kortom, leef in voortdurend wantrouwen, het is een verre van benijdenswaardige positie, maar slechts door de uiterste voorzichtigheid zult gij u kunnen onttrekken aan de wraak van de bende! Trouwens, als gij op mijn voorstel ingaat en mij hier een plaats geeft in uw huis, dan kan ik zelf een oogje in het zeil houden, mijn netten uitwerpen en mijn vallen zetten! Maar het spreekt vanzelf, dat dit alles onder ons moet blijven, ik zou u zelfs den raad willen geven, mejuffrouw uw dochter niet in te wijden, des te natuurlijker zal zij zich tegenover mij gedragen.

— Het blijft afgesproken, John Raffles, ik aanvaard uw hulp en van harte gaarne! zeide Yerkes. Wanneer wilt gij komen?

— Morgenochtend!

— Verondersteld, dat zich hier inderdaad een spion in huis bevindt, zou die het dan niet vreemd vinden, dat ik plotseling een nieuwen bediende neem, die eigenlijk overbodig is?

— Hoe vreemder die spion het zal vinden, des te eerder zal hij zich verraden! zeide Raffles. Hij zal mij dan nasluipen om te zien wat

ik voor heb en ik geloof dan, dat ik aan het langste eind zal trekken! Het spreekt van zelf, dat mijn vriend, dien gij hier ziet, vrijelijk het huis moet kunnen in en uitgaan en een herkenningsteeken zal dus noodzakelijk zijn.

Raffles had een visitekaartje uit zijn zak gehaald, schreef er een paar woorden op, toonde het aan den petroleum-koning en stelde het toen aan Charly Brand ter hand, met de woorden:

— Telkens wanneer gij dit kaartje toont, zal men u dadelijk moeten toelaten! Zorg dat je het in geen geval verliest! En nu hebben wij voorloopig niets meer met elkander te praten, mijnheer Yerkes. Morgen om acht uur hoop ik reeds in dienst te komen. Wanneer begeeft gij u naar uw kantoor?

— Ik ben daar meestal niet later dan negen uur! Hier ga ik om kwart voor negen weg!

— Op welke wijze?

— Per auto!

— Stuur gij zelf?

— Meestal, niet altijd!

— Is uw chauffeur lang in uw dienst?

— Een half jaar!

— Had hij goede getuigschriften?

— Uitstekende!

— Zou ik ze even mogen zien?

— Ik heb ze niet, na lezing heb ik ze hem natuurlijk terug gegeven!

— Slaapt hij hier in huis?

— Neen, hij heeft een vertrekje boven de garage!

— Waar bevindt zich die?

— Achter in den tuin, vlak bij den muur, die den tuin omringt. Gij kunt de garage door dit venster zien! Kom maar eens mede!

— Maar ga niet te dicht voor het raam staan! waarschuwde Raffles.

De drie mannen liepen in de richting van een der groote vensters, die op den tuin uitzagen en konden nu de garage zien liggen, die plaats bood voor een viertal groote auto's.

— Hoort dat dakvenster tot zijn kamer? vroeg Raffles, na eenigen tijd naar buiten te hebben gekeken.

— Ja! Het venster van zijn kamer geeft uitzicht op den tuin!

— Zijn er boven de garage nog meer vertrekken?

— Nog slechts een bergplaats, waar banden,

gereedschap en andere dingen bewaard worden.

— Zijt gij tevreden over dien man als chauffeur?

— Zeer tevreden!

— Hoe is zijn naam?

— Dickson, Henry Dickson!

— Is hij gehuwd?

— Neen.

— Verloofd misschien?

— Niet dat ik weet!

— Wat doet hij in den tijd als gij op kantoor zijt?

— Wel, dan moet hij zich natuurlijk ter beschikking van mijn dochter Maud houden! Zij chauffeert zelf ook wel, maar hij gaat toch meestal mede. En voor het overige heeft hij de handen vol aan onze vier auto's, om die behoorlijk schoon te houden.

Raffles keek nog even naar buiten en zag juist dat Dickson uit de garage kwam, met opgestroopte hemdsmouwen en met een band in de hand, welke hij ging onderdompelen in een groote kuip water, teneinde op die wijze de plaats van een lek te vinden.

Raffles deed nog een stap achteruit, keek even rond en trad op een kleine tafel toe, waar een fraaie prisma-kijker in een foudraal stond.

Hij trad een weinig terzijde, bukte zich, zoodat hij juist even over de vensterbank kon heen-zien, bracht den kijker voor het oog en keek geruimen tijd naar den chauffeur.

Juist op het oogenblik kwam er een kamenier door den grooten tuin loopen, die naar de garage liep en een paar woorden met den chauffeur sprak.

Deze liet even zijn werk in den steek, monsterde snel den achtergevel van het huis en scheen toen zijn blik gericht te houden op het venster van de werkkamer van Yerkes.

Raffles had zich nog dieper gebukt en zorgde nu, dat hij buiten het gezicht kwam van den chauffeur.

Even later keerde de kamenier weder naar het huis terug en Dickson hield zich bezig met zijn binnenband.

— Wie is die kamenier? vroeg Raffles. Hoe heet zij?

— Daisy Fulton!

— Reeds lang in dienst van uw dochter?

— Iets langer dan een jaar!

— Een heel mooi meisje. Nu, ik zal wel na-

der met haar kennis maken, hoop ik! Het wordt thans tijd dat ik afscheid van u neem, mijnheer Yerkes, anders zoudt gij uw conferentie nog misloopen en ondanks alles zult gij mij liever niet in de onmiddellijke nabijheid van uw brandkast achterlaten!

Yerkes keek Raffles vlak in het gezicht en zeide:

— Daarin vergist gij u toch! Ik heb uw woord en ik vertrouw erop! Ik heb niet alleen vaak over u hooren spreken, ik heb nu ook kennis met u gemaakt, ik zal zeker de laatste zijn die

uw methodes goedkeur, maar in ieder geval beschouw ik u als een heer!

— Dat verheugt mij! zeide Raffles. Dan gaan wij nu heen en ik kom hier morgen terug als Bernard Stuff, zullen wij zeggen, gewapend met de helft van mijn ivoren schijfje, zoodat gij mij aanstonds zult herkennen, want ik denk wel dat ik er anders zal uitzien als thans. Adieu, mijnheer Yerkes. En nogmaals, wees vooral voorzichtig! Alles wat gij voor het oogenblik noodig hebt is wantrouwen, ten tweede male wantrouwen, ten derde male wantrouwen!

Hoofdstuk III.

De nieuwe knecht.

Den volgenden morgen, nauwkeurig op het afgesproken uur, kwam Bernard Stuff zich aanmelden, met een eenvoudig papieren valiesje in de hand, een lang, eenigszins gebogen man, van een jaar of vijfendertig, met strooegel haar, een vrij onnoozel gelaat, zeer lichtkleurige wenkbrauwen en een schier doorlopende uitdrukking van de grootste verwondering op zijn gezicht, alsof hij zichzelf voortdurend afvroeg, wat hij eigenlijk op dit aardsche tranendal was komen uitrichten.

De huisknecht scheen reeds door zijn meester te zijn ingelicht, want hij vroeg, terwijl hij den bezoeker van top tot teen opnam:

— U is zeker de nieuwe bediende?

— Ja — en mijn naam is Bernard Stuff! antwoordde Raffles met een onnoozel lachje.

— Nu, erg snugger ziet de man er niet uit! mompelde de huisknecht zachtjes voor zich heen. En ik dacht dat er hier in huis nog wel bedienden in overvloed waren.

En hardop zeide hij:

— Mijnheer Yerkes heeft gezegd, dat ik je dadelijk bij hem in de onbijkamer moet brengen.

En hij ging Raffles voor naar een ruim zonnig vertrek, aan de voorzijde van het huis gelegen, waar hij Yerkes aan de ontbijttafel vond, in gezelschap van Maud, zijn dochter, een mooi, twintigjarig meisje, met vol, glanzend zwart haar en de prachtigste blauwe oogen, die men zich kan voorstellen, een combinatie waarvan Raffles bijzonder veel hield, misschien wel omdat zij zoo zeldzaam is.

Ook was daar de buttler, een ernstig en deftig heerschapp, corpulent en kaalhoofdig, die luisterde naar den naam van Copper en die zijn meester bediende.

Yerkes had den verlegen binnentredenden man een oogenblik scherp opgenomen, gaf den huisknecht een wenk dat hij zich kon verwijderen en wendde zich tot zijn dochter met de woorden:

— Dat is Stuff, de nieuwe man, kind! Hij is mij aanbevolen door een van mijn zakenvrienden. Copper zorg dat hij zijn kamer krijgt en geef hem een uniform.

De deftige buttler nam den nieuwelinge eens goed op, ontwaarde op diens gelaat niets anders dan een matelooze onnoozelheid, smoorde een zucht en zeide, dat hij doen zou volgens het hem gegeven bevel.

Toen beiden het vertrek verlaten hadden, vroeg Maud eenigszins verwonderd:

— Waarom heeft u er nog een bediende bij genomen, papa? Het wordt op deze wijze een heel legertje. Miss Snifnose zal radeloos zijn, nu zij er nog meer onder haar bevelen krijgt!

— Dan zal ik haar ontslaan! zeide Yerkes kortaf. Wij konden er nog zeer goed een bediende bij gebruiken. Het huis is zoo groot!

Hij was opgestaan na een blik op zijn horloge te hebben geworpen, kuste zijn dochter op het voorhoofd en zeide:

— Het wordt tijd dat ik naar de zaak ga, kind! Maud had de armen om den hals van haar vader geslagen en zeide:

— Zul je voorzichtig zijn, vadertje?

— Maar Maud — het is klaarlichte dag! antwoordde Yerkes glimlachend.

— Dat doet er niet toe! Ik ben zoo vreeselijk ongerust. Het is toch wel eens meer voorgekomen dat die ellendelingen midden op den dag een aanslag hebben gepleegd.

— Nu dan, dwaas kind, ik zal goed oppassen. Ben je nu tevreden?

— Ik zal pas gerust zijn als u weer thuis is en als er een einde is gemaakt aan het bestaan van die vreeselijke bende.

Het meisje had den hals van haar vader losgelaten en haar armen hingen nu slap langs het lichaam, terwijl het mooie hoofdje naar den grond gebogen was.

— Als alles goed blijft gaan, dan zal het niet lang meer duren, of het geheele nest is uitgerooid! Als zij maar eerst den aanvoerder te pakken hebben — dan zullen alle anderen wel spoedig volgen.

— Ik ben zoo blij dat Raffles ons helpt! zeide Maud op zachten toon. Waarom wilt u toch niet dat ik hem leer kennen? Hij is mij volstrekt niet onsympatiek! Integendeel.

— Hij is en blijft een dief, Maud! zeide Yerkes op gedempten toon. Natuurlijk denk ik er niet aan om hem thans den voet dwars te zetten, nu hij ons zoo voortreffelijk bijstaat, maar later....

— Wat is dat, vader? Zoudt gij in staat zijn, zijn diensten te beloonen door hem in handen van de politie over te leveren? vroeg Maud op verontwaardigenden toon. Foel — dat had ik niet van u gedacht!

— Beste meid — mijnheer Raffles heeft mij openhartig aangekondigd, dat hij, als het gevaar van de lucht is, mijn brandkast eens van binnen zal willen bezichtigen.

— Nu, dan houdt u die brandkast goed dicht en daarmee afgeloopen. Of ik weet nog iets beters — u geeft hem als belooning de honderd duizend dollar, die u anders aan de bende had moeten afstaan.

— Maar, gekkinnetje, als ik dat deed, dan had ik mij al die moeite evengoed kunnen besparen en regelrecht in persoon naar de eenzame hoeve kunnen gaan, om daar het geld te gaan deponeeren! riep Yerkes uit.

— Zeker, wat het geld aangaat, zou het op hetzelfde zijn neergekomen, maar er is toch nog

een groot verschil, want voor die honderd duizend dollar, zou u dan de rust van heel New York gekocht hebben, die van u zelf inclus. O, ik weet zeker, dat u er nog eens over denken zult en doen wat ik zeg. U zegt dat hij een dief is en ik wil het gelooven, maar dan is het toch een heel amusante, een heel sympathieke dief! En maak nu maar gauw dat u weg komt, want het is al laat!

Op dat oogenblik trad Copper weder binnen.

— Ik heb den nieuwen man zijn kamer gewezen, mijnheer! zeide hij op zijn eenigszins galmenden preektoon. Vindt mijnheer mij onbescheiden, als ik vraag waarin de functies van dien man zullen bestaan?

— Wel, hij zal doen wat iedere bediende doet! riep Yerkes lachend uit. Je moet niet op zijn gezicht afgaan, hij is buitengewoon handig, bescheiden en hij kent van alles. Hij kan helpen tafeldienen, boodschappen doen, zilver poetsen, ja, mijn hemel! Moet ik je dit alles zeggen?

— Het was maar een vraag, mijnheer! zeide Copper zelvend. Tot dusverre deed mijnheer mij de eer aan, bij de keuze van de ondergeschikte bedienden met mijn bescheiden meening te rade te gaan, maar in dit geval....

— Neem mij niet kwalijk, Copper, het zal niet meer voorkomen! zeide Yerkes. Het is waar, ik heb je ditmaal gepasseerd, maar de man is door een vriend aanbevolen, die zelf een wereldreis ging maken en hem niet meer noodig had. Staat de auto voor?

— Ja, mijnheer!

— Stuurt u Dickson dadelijk terug, vader? vroeg Maud. Ik heb hem noodig, want ik wil met Ellen Wilson boodschappen gaan doen!

— Ik zal er voor zorgen, Maud! antwoordde haar vader.

Op het oogenblik dat Yerkes het vertrek wilde verlaten ging de telefoon over, die op een klein tafeltje bij een der ramen stond.

Maud huppelde er op toe, bracht het toestel aan het oor, trok een verbaasd gezicht en riep:

— Of u even aan het toestel wilde komen, vader?

— Wie is daar? vroeg Yerkes ongeduldig.

— Ik ken de stem niet! Hij wil het u zelf zeggen.

Met een paar stappen was Yerkes bij het

raam, bracht den horen aan het oor en vroeg:

— Met wien?

— Met Stuff! Noem vooral mijn naam niet. Is er nog een vreemde bij u in het vertrek. Zeg alleen maar ja of neen!

— Ja!

— Vraag mij dan niets en doe alleen wat ik zeg! Neem een huurauto om u naar het kantoor te laten brengen. Er is een standplaats op geen vijf minuten hier vandaan. Laat uw dochter maar op uw eigen wagen en uw chauffeur beslag leggen. Kom vanavond ook met een huurauto terug.

En voor Yerkes een opmerking kon maken, was de verbinding verbroken.

Maud, die zag dat haar vader een weinig bleek was geworden, trad op hem toe en vroeg zacht:

— Toch geen onaangename tijding, vaders?

— In het geheel niet, kind! Copper, ik heb je niet meer nodig!

De butler verliet op zijn gewone, plechtstatige wijze het vertrek en zoodra zij alleen waren, zeide Yerkes haastig:

— Ik heb den wagen niet nodig! Jij kunt hem dadelijk krijgen. Kleed je maar snel aan en zeg aan Dickson dat je beslag op hem hebt gelegd.

— Maar, vader...

— Neen, vraag mij nu niets meer, ik heb geen tijd. Er wachten mij dringende zaken! Dag kind, tot vanavond!

De petroleum-koning drukte het jonge meisje een kus op het voorhoofd en verliet haastig het vertrek, meer ontdaan dan hij wilde doen voorkomen, over het zoeven ontvangen verbod van den Groeten Onbekende.

Hij liet zich in de vestibule overjas en hoed geven, keek vruchteloos om naar Stuff en verliet het huis.

Hij liep door den kleinen voortuin naar den rand van het trottoir, waar de auto stond te wachten.

Dickson zat reeds achter het stuurwiel, recht-op en onbeweeglijk.

De stem van Yerkes klonk volkomen natuurlijk toen hij zeide:

— Dickson, mijn dochter heeft voor vandaag beslag op je gelegd. Ik heb je niet nodig. Wacht nog maar even, zij rijdt dadelijk uit!

Dickson kwam alleen maar even aan zijn pet, en op zijn gezicht, dat wel uit hout gesneden leek te zijn, bewoog zich geen spier.

En daar Yerkes zich dadelijk had omgekeerd om heen te gaan, zag hij ook den duisteren blik niet, waarmee de chauffeur hem nakeek.

Intusschen kleepte Maud zich haastig aan, weinig begrijpend van het verzoek van haar vader, noch van de zoeven ontvangen telefonische boodschap.

En terwijl zij zich voor den spiegel in haar boudoir aankleedde, zag zij in het geslepen glas hoe een wit stukje papier langzaam onder de reet van de deur werd geschoven en op het deurkleedje bleef liggen.

Een oogenblik later bleef zij met opgeheven handen zeer verwonderd staan, snelde toen naar de deur, opende deze en keek haastig in de gang.

Zij zag echter niets en hoorde ook geen voetstappen.

Langzaam sloot zij de deur weder, bukte zich en raapte het stukje papier op en las:

— Neem uw kamenier mede, en blijf minstens anderhalf uur uit. Verscheur dit briefje onmiddellijk en werp de snippers uit het raam.

R.

Maud had een zachten uitroep van verbazing geslaakt, maar zelfs geen seconde dacht zij er aan deze geheimzinnige waarschuwing in den wind te slaan.

Die groote R. was voor haar het bewijs, dat zij er goed aan zou doen, nauwkeurig volgens deze instructie te handelen.

Zij scheurde het papiertje dadelijk in kleine stukjes, opende het venster, en de bries voerde de kleine snippertjes papier met zich mee en strooide ze ver vandaar uit.

Zij sloot het venster weder en schelde.

Een oogenblik later trad de kamenier binnen, een rijzige blondine met groote, grijze oogen, een ovaal gelaat, en met bescheiden, katachtige bewegingen.

— Lucie, kleed je aan, ik neem je mee — ik heb eenige boodschappen te doen en je moet mij helpen met pakjes dragen.

Het meisje zeide niets, knikte slechts even met het hoofd, ging geruischloos heen en beklom de trap naar haar kamer op de zolderverdieping om daar hoed en mantel te gaan halen.

Tien minuten later daalden Maud en Lucie de breede marmeren trap af en gingen door de breede vestibule naar de voordeur, welke Stuff wijd voor haar opende, in een onderdanige houding.

De kamenier keek den nieuwen man een oogenblik onderzoekend aan en volgde toen haar meesteres naar de wachtende auto.

Raffles keek een oogenblik door de kier van de langzaam dichtgaande deur naar buiten, liet toen de deur in het slot vallen en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Nu heb ik althans de handen een weinig vrij! Mijnheer Dickson en Miss Lucie zijn van den vloer! Wij zullen eens zien of Charly zich van zijn plicht kwijt.

Vlak naast de voordeur bevond zich een zeer klein venster, met een zwaar traliewerk ervoor, waardoor men de personen kon opnemen, die kwamen aanschellen.

Raffles keek door dit raampje en zag hoe Maud en Lucie in de auto stapten en hoe deze wegreed.

En bijna op hetzelfde oogenblik bracht een eind verder een jonge man in de uniform van telegrambesteller zijn zwaar motorrijwiel op gang en begon de auto te volgen.

— Ziezoo — dat is in orde, zeide Raffles tot zichzelf. Weliswaar loopt zij in deze drukke winkelbuurten volstrekt geen gevaar, maar het is toch beter dat er iemand in de buurt blijft, die een wakend oog in het zeil kan houden.

Hij draaide zich om en keek in het effen, deftige gelaat van mijnheer Copper.

— Wel, mijnheer Stuff, amuseert gij u nog al? vroeg hij op zalvenden toon. Geloofst gij dat dit de manier is om de kamers het spoedigst opgeruimd te krijgen?

— Ik erken dat dit een zeer verkeerde manier is, mijnheer Copper! zeide Raffles op nederigen toon. Ik ga nu dadelijk aan het werk. Wat moet ik het eerst doen denkt gij?

— De werkkamer van mijnheer Yerkes! Er staat een stofzuiger op de gang, in de kast bij het raam.

— Dank u, mijnheer Copper.

En Raffles besteeg de trap met een vlugheid, welke de deftige buttler eigenlijk niet van dien man met zijn suf gelaat had verwacht.

Zoodra hij buiten het gezicht van den strengen heerscher was, stond Raffles even stil en luisterde.

In het groote huis deed zich op het oogenblik geen enkel gerucht hooren.

Heel in de verte werd een deur dichtgeslagen, in de vestibule klonken de zachte schreden van Copper en dat was alles.

Raffles richtte zijn schreden naar de gang, waaraan de werkkamer van Yerkes gelegen was en juist toen hij die insloeg, verdween er aan het andere einde van de gang een man met lichtblond haar, een blauw geruit jasje en een stofzuiger in de hand.

En toen die man de diensttrap aan het andere uiteinde van de gang begon af te dalen, ging er als het ware een schok door Raffles.

Want eensklaps herinnerde hij zich hoe hij, bij zijn eerste bezoek aan Yerkes eenige dagen tevoren, gerucht aan de deur van de kamer had meenen te hooren, er snel op toe was gegaan, de deur had geopend en nog juist een man aan het einde van de gang had zien verdwijnen — blond, met een bediendebuisje aan en een stofzuiger in de handen.

— Zou dat dus de luisteraar zijn?

Raffles wilde zich dadelijk zekerheid verschaffen. Hij wilde dien man in het gelaat zien. Hij snelde dus door de gang, terwijl hij riep:

— Mijnheer! Mijnheer! Sta eens even stil! Ik moet dien stofzuiger van u hebben!

De man met het gestreepte buisje stond op de vierde trede van boven stil, wendde zich om en keek den nieuwen bediende verbaasd aan.

En Raffles zag in een gezicht, dat hem levendig herinnerde aan een van die wassen poppen, waarvan sommige confectie-winkeliers gebruik maken om ze in hun colberts, smokings en pelsen te dossen.

Het was een zacht rose gelaat, met oogen erin, die wel van glas gemaakt schenen te zijn, een kleinen, vrouwelijken mond, als met een penseel getrokken, sikkelvormige wenkbrauwen, zeer lange oogharen — en geen uitdrukking hoegenaamd.

De man was klaarblijkelijk zeer verbaasd en toch was dit ternauwernood op zijn gezicht te zien.

Het poppenmondje was half geopend en door de fraaie roode lippen heen blikkerde het wit van de volkomen gelijke tanden — zoo wit en zoo gelijk, dat het was alsof zij valsch waren.

En geen rimpeltje in het gezicht, geen vouwtje, niet het kleinste groefje.

Een volkomen gladde, roomkleurige huid met ronde blosjes op de wangen, alsof ze er op geschilderd waren.

Nog nimmer had Raffles zulk een gelaat van een man gezien en hij moest zichzelf een weinig geweld aandoen, om zich te overtuigen, dat hij hier met een levend wezen en niet met een prachtig vervaardigde pop had te doen.

Maar iedere twijfel dienaangaande werd opgeheven, toen het wassenbeeld sprak:

— Wat wou je? Wie ben je? Wat voer je hier uit?

— Ik wilde dien stofzuiger — ik ben Bernard Stuff, de nieuwe bediende — en ik kan niets uitvoeren voor ik dien stofzuiger heb! antwoordde Raffles met een lachje.

— Een nieuwe bediende? kwam het wassenbeeld langzaam. Goede Hemel — het wordt hier een heele volksmenigte! Sinds wanneer ben je hier?

— Sinds vanmorgen negen uur!

— Wie heeft je aangenomen?

— Wel, wie anders dan mijnheer Yerkes! En mag ik nu dien stofzuiger hebben. Ik moet de werkkamer van mijnheer gaan schoonmaken.

Aarzelend gaf de ander hem het voorwerp over, terwijl hij hem aandachtig aankeek.

— Dank u wel! zei Raffles beleefd. Ik heb mij aan u voorgesteld. Mag ik ook uw naam weten?

— Ik heet Snarley! antwoordde de ander kortaf.

En hij begon de trap verder af te dalen.

Raffles keek hem een oogenblik na en keerde toen op zijn schreden terug, terwijl hij in zich zelf mompelde:

— Snarley? Een vreemde naam voor dien man. Hij heeft volstrekt niets snauwerigs over zich. Ik ben blij dat hij tegen mij gesproken heeft, anders zou ik er een eed op hebben durven doen, dat hij een wassen pop was. En die man luistert aan de deuren. Die zou lid zijn van... Goede hemel, het klinkt bijna ongelooflijk! En nu eens aan het werk.

Hij trad het werkvertrek van Yerkes binnen, maakte den stekker in het steekcontact vast en begon met grooten ijver het kleed te reinigen, een dik Perzisch tapijt, dat den parketvloer voor het grootste gedeelte bedekte.

Zoo naderde hij ook de deur en toen hij er langs kwam, opende hij haar vlug.

De man met het poppengezicht, die in de gang stond, richtte zich bliksemsnel op en Raffles vroeg zoetsappig:

— Kwam u iets zoeken, mijnheer Snarley? Kan ik u ergens mee van dienst zijn? Een sigaartje van mijnheer Yerkes misschien? Ik heb een kistje fijne havanna's op zijn schrijfbureau zien staan.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen en lachte zachtjes, op een onnoozele manier.

Maar Snarley liep hem zwijgend voorbij, ging op een boekenkast toe, zocht even, nam er een boek uit en verdween weder zooals hij gekomen was.

Raffles deed de deur weder dicht.

— Het luisteren schijnt dien man tot een tweede natuur te zijn geworden! mompelde hij. Het is duidelijk dat die kerel mij wantrouwt en eigenlijk is dat ook niet te verwonderen, want het moet wel eenigszins vreemd lijken, dat hier een bediende komt, die volkomen overbodig is, juist nu Yerkes door een groot gevaar bedreigd wordt. Nu, als ze mij alleen nog maar voor een particulieren detective aanzien, dan is er nog niet veel aan verloren! Maar nu heb ik genoeg van deze kamer! Wij zullen nu eens verder gaan zien!

Hij bracht den stofzuiger naar de kast op de gang, liep deze geheel ten einde en klom met volkomen onhoorbare schreden alle trappen op tot hij de zolderverdieping bereikt had, waar zich de meeste bedienden-vertrekken bevonden.

De meeste deuren waren geopend.

Raffles nam geen notitie van de kamers waar hij pijpen en tabaksdoozen zag liggen, maar wijdde meer in het bijzonder zijn aandacht aan de kamertjes waar de aanwezigheid van potjes en fleschjes hem verried, dat zij door vrouwelijke wezens bewoond werden.

In een ervan lag een stapeltje bonte boezelaars op de tafel en aan den wand hing het blijkbaar sterk geflatteerde portret van een eenigszins scheel kijkenden politieagent.

Het kon niet missen, hij was hier in de kamer van Sally, de keukenmeid.

Daarnaast bevond zich een vertrek, waarvan de deur op slot was.

Raffles bracht zijn neus voor het sleutelgat,

snoof even, bromde iets voor zich heen en keek toen naar binnen.

Hij zag in een keurig gemeubeld vertrekje, waar een zekere coquetterie heerschte.

— Vermoedelijk is dit de kamer van de jonge dame met het ovale gezicht en die weelde van blond haar, van de kamenier Lucie!

Hij stak de hand in den zak en haalde er een bos fijn bewerkte loopers uit.

Hij beproefde er eenige van en er waren nog geen tien seconden verlopen of de deur draaide langzaam op haar hengsels en Raffles kon het vertrekje binnen gaan.

Het had een enkel raam, dat op den achtertuin uitzag en men kon de garage duidelijk zien liggen.

In het vertrek hing een tamelijk sterke lucht van Foin Coupe en de toilettafel zou niet mistaan hebben in het boudoir van een mondaine dame, die veel zorg aan haar toilet besteedde.

Fijn bewerkte doosjes met poudre de riz, sierlijke flacons van geslepen kristal, ivoren kammen, verscheidene haarborstels van ebbenhout en meer andere voorwerpen brachten duidelijk aan het licht, dat Miss Lucie er op stond, haar uiterlijk te soigneeren.

Raffles had dit alles met een oogwenk opgemerkt.

Hij trad nu op een kleine ladekast toe, die tegen een der wanden stond en trok de bovenste lade open, die gevuld was met fijn ondergoed.

En op een stapeltje van met fijne kant versierde nachthemden lag een kleine browning.....

Zachtjes tusschen de tanden fluitend nam Raffles het wapen in de hand en overtuigde zich dat het heele magazijn van patronen voorzien was.

— Wel, wel — de jonge dame neemt voorzorgsmaatregelen, en is zeker van zins, haar kuisheid gewapenderhand te beschermen tegen aanvallen van minder goed gezinde mannelijke collega's! Maar natuurlijk is dit voortreffelijke wapen ook tot andere doeleinden geschikt.

Hij legde de browning weder op haar plaats, schoof de lade weder dicht en onderzocht vlug den inhoud van de andere laden.

Hij vond echter niets bijzonders.

— En toch — en toch is er met die jonge dame iets niet in den haak! mompelde Raffles. Zij heeft met den chauffeur gesproken, juist nadat

Charly Brand en ik ons gisteren hadden laten aandienen — en die chauffeur is, als ik nog eenig geheugen heb voor menschelijke gezichten, een zeer gevaarlijk heerschap, dat ik al vroeger eens heb aangetroffen onder andere omstandigheden, in een der geheime dievenholen van deze stad.

Hij stond even in gedachten verzonken midden in het vertrek, en zette toen zijn alleenspraak voort:

— Het is meer dan twee jaar geleden, hij was toen gitzwart — en hij had een kleinen zwarten knevel. Maar de kleurstoffen zijn niet voor de musschen uitgevonden, de oogen zijn nog dezelfde en ook de bewegingen. Nu, in dit sierlijk boudoirtje heb ik voorloopig niets meer te zoeken. Ik mag er niet teveel tijd aan besteden — zij mogen mij daar beneden niet missen! Nu nog even de kamer van den man met het poppengezicht — als ik die tenminste kan vinden.

Hij trad weder op de breede gang, sloot zorgvuldig de deur achter zich en zette toen zijn onderzoek voort in twee van de andere vertrekken, zonder echter iets bijzonders te ontdekken.

Toen ging hij vlug weer naar beneden, na zich te hebben overtuigd, dat men niet geluisterd had.

En Copper moest erkennen dat de nieuwe bediende er wellicht een weinig schaapachtig uitzag, maar dat hij zijn werk door en door kende en voortreffelijk deed.

Hij ging op magistrale wijze met den stofzuiger om, hij poetste meesterlijk zilver, de doos met boenwas had voor hem geenerlei geheimen, hij vouwde keurig kleeren op en bij het aanrichten van de tafel voor de lunch spreidde hij zelfs een artisticeit ten toon, die den heer Copper zeer voor hem innam.

Om bij twaalfen keerden Maud en Lucie van den rit terug, met kleine pakjes beladen.

Raffles wist dit aanstonds en hij was dadelijk ter plaatse om zijn jeugdige meesteres van haar pakjes te ontlasten.

Dien dag kwam Yerkes thuis lunchen, zooals hij vaak deed, als de zaken niet al te druk waren.

Raffles had gelegenheid hem even alleen te spreken en hem in kennis te stellen van zijn verdenkingen.

En nog voor Yerkes om half twee weder naar zijn kantoor zou gaan, kwam de waarschuwing, die zulke gewichtige gevolgen zou hebben.

Zij kwam in den vorm van een gele enveloppe, met het adres van Yerkes in drukletters er op geschreven en die door een kleinen straatjongen aan de deur werd afgegeven en die een

briefje bevatte van den volgende inhoud :

Zorg dat het geld overmorgen tusschen vijf en zeven uur op de bekende plaats is, of je dochter gaat er aan!

En daaronder stond het Kwade Oog, met zijn afschuwelijke, boosaardige uitdrukking.

Verrukkelijk is de
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk IV.

De ontvoering.

Twee dagen waren verlopen.

En in die twee dagen scheen Yerkes het vaste besluit te hebben genomen in geen geval toe te geven en liever alles te wagen dan volgens de bevelen van de gevaarlijke bende te handelen.

Hij had zijn dochter in kennis gesteld van het dreigende gevaar en het moedige jonge meisje scheen van dezelfde gevoelens te zijn als haar vader en verzette er zich hevig tegen, dat hij het geld zou afdragen.

Zij zou voorzichtig zijn, zij zou des avonds niet meer uitgaan voorloopig en Raffles zou zijn waakzaamheid verdubbelen. Want de Onbekende had het noodzakelijk geacht, onder deze omstandigheden ook het jonge meisje van zijn ware identiteit op de hoogte te stellen.

En zoo had Maud dus een van haar vurigste wenschen vervuld gezien en kennis gemaakt met den man die op zoo stoutmoedige wijze den strijd had aangeboden met de bende van het Kwade Oog en reeds den eersten zet glansrijk gewonnen had.

Maar van dat oogenblik af verried zij door geen blik, door geen onbedachtzaam woord dat zij Raffles kende.

Zij behandelde den gewaanden bediende op haar gewone, vriendelijke wijze, maar scheen nauwelijks acht op hem te slaan.

En hij zelf ging stil en bescheiden door het huis, deed zijn werk en wist zich hoe langer hoe meer bemind te maken bij het overige personeel, den butler inclus, maar zeer waarschijnlijk met uitzondering van Dickson den chauffeur, Snarly den bediende en Lucie de kamenier.

Wel had het kamerkatje een paar maal een poging aangewend om hem door lieve lonkjes en veelbeteekenende aanrakingen, als zij hem op de trap passeerde, hem in haar netten te lokken, maar de nieuwe bediende scheen een buitengewoon verlegen jongmensch te zijn, of hij was volkomen ongevoelig voor vrouwelijk schoon, want hij liet slechts een schaapachtig lache hooren en ging zijns weegs.

Maar die toenaderingspogingen van de kamenier gaven hem te denken, want er bleek immers uit, dat zij achterdocht koesterde en op deze manier achter de waarheid trachtte te komen.

Maar Raffles ging nog niet zoover, te denken, dat het edele drietal in hem John Raffles vermoedde.

Lucie en haar medespionnen dachten tot dusverre waarschijnlijk niet anders of zij hadden hier hoogstens te doen met een door Yerkes in dienst genomen particulieren detective.

Want in het tegenovergestelde geval — als zij hem doorzagen — zou Raffles waarschijnlijk reeds niet meer geleefd hebben, als hij niet de uiterste voorzichtigheid in acht had genomen, dat begreep hij zeer goed.

Hij zelf nam de grootste waakzaamheid in acht en liet Maud slechts zelden uit het oog.

En als hem dat onmogelijk was, als zij om de een of andere reden het huis verliet, te voet of in haar kleine auto, die zij zelf bestuurde, dan was daar Charly Brand om zijn taak over te nemen en het jonge meisje in de een of andere vermomming te volgen.

Wat Henderson betreft — de reus had zijn kamp opgeslagen in het geweldig groote kantoorgebouw, in de onmiddellijke nabijheid van de werkkamer van Yerkes, om dadelijk bij de hand te zijn, wanneer zich een of ander gevaar mocht voordoen.

Hij zat daar verscholen in een kleine zijkamer, verveelde zich tamelijk erg, maar deed dit werk toch met opgewektheid, omdat hij begreep dat hij op die wijze Lord Edward Lister van dienst was.

En als het moest, zou hij daar een volle maand gebleven zijn, zonder te morren en zonder zijn post ook maar een oogenblik te verlaten.

Het uur brak aan, waarop de honderd duizend dollars naar de eenzame hoeve gebracht moesten worden — maar de bandieten verspilden hun tijd, want wie er ook mocht verschijnen — Yerkes met zijn veelbelovende portefeuille zeker niet.

Het werd zeven uur, de duisternis begon reeds te vallen en onverrichterzake moesten de mannen terugkeeren, die daar voor de tweede maal de komst van den petroleum-koning afwachtten.

Van dat oogenblik af begrepen allen in het groote huis aan de Vierentwintigste Straat dat de grootste voorzichtigheid in acht moest worden genomen, want de bende-leden zouden zich natuurlijk willen wreken over deze tweede nederlaag en alles in het werk stellen om hun bedreiging in daden om te zetten, opdat zij hun prestige niet aanstonds weder zouden verliezen.

Het was al in dienzelfden avond omstreeks tien uur, toen Maud, die den geheelen avond al niet veel gesproken had, over hoofdpijn klaagde.

Er waren een paar gasten en haar vader keek haar bekommerd aan en zeide toen:

— Je bent werkelijk wat bleek, kind, er scheidt toch niets aan?

— Wat hoofdpijn, vader en een erg lusteloos gevoel! Het spijt mij, maar ik geloof dat ik er beter aan doe als ik maar naar bed ga.

Er werden uitroepen van medelijden vernomen en Miss Sniffnose stond haastig op en zeide tot het jonge meisje:

— Ik zal je wat aspirine geven, Maud! En ik zal een paar koppen heete kamillen voor je laten zetten, het is een huismiddeltje, maar er is niets zoo goed om een opkomende verkoudheid of influenza te bestrijden.

— Kom, kom, het heeft niets te beteekenen!

zeide het jonge meisje met een flauw lachje.

— Dat heeft het wel! zeide Miss Sniffnose. Je gezicht is geheel vertrokken, je bent volstrekt niet goed. Kom gauw mede en ga naar bed!

En hoewel tegen haar zin was, het jonge meisje wel verplicht afscheid te nemen van de gasten, hoofdzakelijk familieleden en zich naar haar kamer terug te trekken.

Miss Sniffnose had intusschen reeds de kamer geroepen, om het jonge meisje bij het uitkleeden behulpzaam te zijn.

Maud was in het midden van het boudoir blijven staan, wreef zich met de hand over het voorhoofd, huiverde en zeide tot Lucie, die met haar gedwee, uitgestreken gelaat bij den drempel van de deur was blijven staan:

— Ik denk nog niet dat ik naar bed ga, Lucie. Ik ga maar wat gekleed op de sofa liggen, dan gaat het misschien wel over. Ik vind het zoo vervelend om zoo vroeg naar bed te gaan!

— Neem dan tenminste wat aspirine in! drong Miss Sniffnose aan, terwijl zij een glas water en een kleine tube met aspirine-pastilles op het kleine tafeltje, dat bij de sofa stond, neerlegde.

— Ik beloof het u, Miss! antwoordde Maud met een zwakken glimlach.

Zij strekte zich op de sofa uit, slaakte een diepen zucht en sloot een oogenblik de oogen.

Lucie liep zacht over het dikke tapijt en ging de zware gordijnen voor de beide ramen dichttrekken.

In het voorbijgaan wierp zij een doordringenden, onderzoekenden blik op het jonge meisje en toen zij de kamer verliet, lag er een lachje van boosaardige zegepraal op haar gelaat.

Maar dat zag Miss Sniffnose niet, die zich met het jonge meisje bezig hield en haar trachtte over te halen liever dadelijk naar bed te gaan.

Maar Maud maakte een moe gebaar en de huishoudster verwijderde zich op de teenen en sloot de deur zachtjes achter zich dicht.

Bijna anderhalf uur verliep.

Toen bewoog er zich snel een vage gedaante door den tuin, die zich haastig naar de garage begaf en op een bijzondere wijze op de groote deur klopte, die van de garage op den tuin uitkwam, op een met klinkers bestraat erfje, waarop de auto's konden worden gereden, wanneer zij geheel bemodderd waren, om te worden natgespoten en schoon gemaakt.

De deur ging open en het hoofd van Dickson kwam naar buiten steken.

Hij nam de gedaante even scherp op en vroeg toen:

— Is alles in orde, Lucie?

— Ja! fluisterde de kamenier. Wacht nog een kwartier, dan kan het gebeuren!

— Slaapt zij?

— Als een marmot! Ja, het middeltje was voortreffelijk! Ik heb het in haar thee kunnen roeren en zij heeft het gedronken zonder iets te proeven.

— Maar de anderen zijn toch nog niet naar bed?

— Natuurlijk niet! Het zal wel laat worden. Zij zitten in de kleine speelkamer en kaarten. Ik heb aan het oude mensch, aan Sniffnose wijs gemaakt, dat het meisje naar bed was gegaan en nu rustig sliep. Maar zij ligt nog altijd op de canapé in haar boudoir, zooals ik ook wel verwacht had.

— Des te beter! Dan behoeven wij haar ook niet in haar hemd te vervoeren! zeide Dickson met een ruw lachje.

— Heb je de auto klaar?

— Ja, ze staat hier in de garage, een auto van een van de jongens, waarmede wij haar naar de afgesproken plek zullen brengen.

— Is de Moloch ingelicht?

— Hij heeft de waarschuwing gekregen!

— Zijn de jongens al binnen?

— Ja, ik heb ze een kwartier geleden binnen gelaten door de deur van de garage die op de straat uitkomt! Hoe staat het met dien vervloekten spion?

— Ik geloof dat hij slaapt! zeide Lucie op verachtelijken toon. Ik had wel lust gehad om hem ook een drankje in te geven, maar ik zag er geen gelegenheid toe.

— Weet je zeker dat wij kunnen handelen zonder dat hij het ziet?

— O ja! Hij moet helpen bedienen, en de speelkamer is immers in een geheel ander gedeelte van het huis. Het is waarachtig een huis om erin te verdwalen, het lijkt wel een hotel. En stuur nu een van de jongens mee — het wordt tijd. Laat hij de touwen meenemen! De ladders liggen al gereed, hier dicht bij. Ik zal ze hem aanwijzen!

Dickson knikte en trok zich terug.

Even later ging de deur weer open en er verscheen een zwaar gebouwde kerel met een breed, wreed gelaat, gluiperige oogen en de kaken van een roofdier, die het herkenningsteeken van de benedeleden maakte, dat hierin bestond dat hij den uitgestreken wijsvinger van de rechterhand tegen den slaap plaatste, terwijl hij de overige vingers tot een vuist balde en zeide toen tot Lucie:

— Ik ben tot je dienst, lieverdje!

— Ga dan gauw mee — binnen een kwartier moet alles gedaan zijn! Het is een geluk, dat het een donkere nacht is en dat er aan den achtergevel heelemaal geen licht brandt!

De man knikte haar toe en wendde zich toen tot Dickson met de woorden:

— Houdt den wagen maar gereed, zoodat wij dadelijk kunnen weggrijden! Zijn de bewakers al buiten gevecht gesteld?

— Maak je maar niet ongerust, Jim! antwoordde Dickson grinnkend. Twee van de jongens hebben hen met een gummiknuppel op het hoofd getimmerd, en als zij iets van het zaakje bemerkten, dan vergaat dadelijk de wereld! Zij liggen netjes bij elkaar in een hoek van den muur! In de eerste uren zullen zij wel niet bij kennis komen! Wij worden nu niet op onze vingers gezien! En schiet nu maar op!

Lucie en Jim verdwenen in de duisternis.

De kamenier bracht den man naar een tuinhuis, waar hij twee groote ladders vond.

Hij nam er één in iedere hand en volgde het meisje, over het gras loopend, tot aan den achtergevel van het huis, die in volkomen duisternis gehuld was.

— Wij staan nu net onder de vensters van het boudoir — op de tweede verdieping! Bind jij de ladders aan elkaar vast, dan ga ik naar boven en zal het venster openen!

De man knikte haar toe en Lucie gleed onhoorbaar door een lage deur het huis binnen.

Zij bleef een oogenblik wachten, luisterde scherp toe en sloop toen volkomen onhoorbaar langs de diensttrap, waarvan alleen het personeel gebruik maakte, naar de tweede verdieping.

Voor de deur van het boudoir van haar jonge meesteres bleef zij opnieuw staan om te luisteren, en toen opende zij behoedzaam deze deur, trad binnen, sloot de deur weder, deed een kleine zaklantaarn ontgloeien, die zij uit den zak van

haar boezelaar had gehaald en liet het licht op de sofa vallen.

Maud lag met gesloten oogen, zeer bleek en haar houding toonde voldoende aan dat zij volkomen bewusteloos was.

De mond was half geopend en de paarlwitte tanden waren gedeeltelijk zichtbaar.

Lucie trad op het jonge meisje toe, schudde haar even heen en weer, en toen zij bemerkte, dat er geen beweging in haar te krijgen was, doofde zij het licht, trok langzaam het gordijn open en opende voorzichtig het dubbele raam.

Zij boog zich over de ijzeren leuning en zag daar beneden Jim staan, die de ladders reeds aan elkaar had gebonden en ze nu tegen de ijzeren leuning van het kleine balcon plaatste, zoodra hij daarboven de vage gedaante van Lucie had gezien.

Hij klom ijlings naar boven, sloeg zijn beenen over de balconleuning en trad het vertrek binnen.

— Waar is ze? vroeg hij op zachten toon.

— Daar, op de sofa!

— Kun je geen licht maken! Ik kan bijna geen hand voor oogen zien!

— Dat durf ik niet, nu het gordijn moet openblijven! antwoordde Lucie fluisterend. Een agent of een wantrouwend voorbijganger zou het kunnen zien en dan zou ons plan wel eens in duigen kunnen vallen. Geef mij je hand, dan zal ik je naar de sofa brengen. Ik zie in het donker.

Jim stak zijn hand uit en liet zich door Lucie naar de sofa brengen, waarop het beweginglooze lichaam van het jonge meisje rustte.

Hij bukte zich, tilde haar voorzichtig op en bromde fluisterend:

— Het karonje is waarachtig zwaarder dan ik dacht!

— Dat is geen wonder — zij is bewusteloos! hernam Lucie ongeduldig. Maak nu dat je wekomt!

De man droeg het bewusteloze meisje eerst naar het balcon, laadde haar als een zak hout op zijn schouder, stapte niet zonder moeite op de ladder en begon voorzichtig naar beneden te klimmen.

Zoodra hij den vasten grond weder onder de voeten voelde, nam hij het meisje in zijn armen, terwijl daar boven Lucie het vertrek haastig verliet en daarbij het venster openliet, om te doen gelooven, dat de indringers zonder haar hulp over het balcon naar binnen waren geklauterd.

Jim had Maud weder in zijn armen genomen en droeg haar nu zoo snel hij kon naar de garage.

Dickson stond daar reeds op wacht en Jim kon binnentreden en zijn vrachtje behoedzaam neerleggen in een vrij groote, gesloten auto, die reeds gereed stond om uit te rijden.

Dadelijk kwamen er twee andere mannen uit een donkeren hoek van de garage te voorschijn, waarvan er een achter het stuurwiel plaats nam, terwijl de andere in de auto steeg en tegenover het bewusteloze meisje plaats nam, dat met doodsbleek, verwrongen gelaat in een hoek van den wagen leunde.

Dickson had de breede deur reeds geopend, die op een breede en stille zijstraat uitkwam en liet een gefluisterd bevel hooren.

De auto zette zich in beweging en reed de garage uit en sloeg dadelijk rechts af, om in snelle vaart in de duisternis te verdwijnen.

Dickson had dadelijk de deuren weder gesloten en wreef zich in de handen.

Er was een leelijk lachje om zijn mond verschenen.

— Dat is goed gelukt! grinnikte hij. En Yerkes zal nu wel eieren voor zijn geld kiezen en betalen. Doet hij het niet, dan zal het hem zijn dochter kosten! Maar eerst zal de Moloch haar tot zijn liefje maken, ha, ha!

Hoofdstuk V.

De Moloch beleeft een groote verrassing.

De gesloten auto, waarin het bewusteloze meisje werd ontvoerd, reed in snelle vaart door het drukste gedeelte van New-York, waar zelfs op dat late uur van den nacht nog een levendig

verkeer was en bleef wel een uur lang voortrijden, totdat de wijken hoe langer hoe stiller werden — de wagen had een der voorsteden bereikt.

En plotseling stond zij stil, op den hoek van een groot plein.

Daar wachtte een Limousine, donkergrijs gelakt, een fraaie, groote wagen.

Achter het stuurwiel zat een man, van wiens gelaat niets te zien viel, want hij had den breeden rand van zijn grooten hoed diep over het voorhoofd getrokken, de onderkant van zijn gezicht was geheel verborgen door een zwarten doek, zoodat men alleen, in een dunne spleet, het schitteren van de oogen zag, waarvan echter de kleur niet te onderscheiden was.

De auto die uit het huis van Yerkes was gekomen, hield vlak naast den anderen wagen stil en bliksemsnel wisselden de beide chauffeurs het herkenningsteeken.

— Is zij er? vroeg de gemaskerde man op gedempten toon, zorg dragende dat hij zooveel mogelijk in de schaduw bleef.

— Wij hebben haar!

— Laadt haar dan dadelijk over!

Reeds was het portier geopend en nu kwamen twee mannen snel naar buiten, schoven het meisje naar het binnenste van de weelderig ingerichte Limousine, deden het portier weer dicht en sprongen in hun eigen wagen.

Bijna tegelijkertijd zetten de twee auto's zich in beweging en verwijderden zich in tegenovergestelde richting.

Dit alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat het geheele voorval nauwelijks eenige seconden geduurd had.

En getuigen waren er niet bij geweest — slechts op tamelijk verren afstand stond een postauto stil, maar zelfs al hadden de beambten iets verdachts gezien, dan hadden zij toch niet tijdig hulp kunnen bieden.

De Limousine reed snel voort en gedurende een half uur stuurde de man, die den zwarten doek van zijn gelaat had weggetrokken, zijn wagen met vaste hand langs de buitenwegen van New-York, om hem tenslotte tot staan te brengen voor een fraai, klein landhuis met slechts één verdieping en dat door een kleinen voortuin van den weg was gescheiden.

Het lag geheel afzonderlijk in een uitgestrekt villapark, dat nog lang niet was volgebouwd en het was in de diepste duisternis gedompeld.

De man, die de auto hierheen had gebracht, sprong snel op den grond, opende het portier

van de Limousine, trok het bewustelooze meisje naar zich toe en droeg het daarna snel langs het klinkerpad naar de voordeur.

Niet zonder moeite wist hij de deur te openen, droeg de bewustelooze naar binnen, waarbij hij alleen op zijn kennis van de plaatselijke gesteldheid moest afgaan, daar het hier stikdonker was en legde haar op een eikenhouten bank neder.

Daarop verliet hij haastig het huis, om de auto naar de kleine garage te rijden, die zich achter het landhuis bevond.

Toen keerde hij op zijn schreden terug, ging het huis binnen, sloot de voordeur, maakte licht door den schakelaar om te draaien en keek toen een oogenblik op het ontvoerde meisje neder, met een leelijk valsch licht in zijn flakkerende, groenzwarte oogen.

Waarschijnlijk door het schudden van den wagen was het prachtige, zwarte haar gedeeltelijk losgeraakt en bedekte nu half het bleeke gelaat van het jonge meisje, wier armen slap neerhingen.

De man nam haar opnieuw op, nadat hij een eikenhouten deur had geopend, die op de fraai gemeubelde vestibule uitkwam en legde haar ten tweede male op een breede, met zachte Perzische tapijten bedekte sofa neder.

Hij deed de deur dicht en ontstak ook hier het licht.

Hij bevond zich in een zeer fraai gemeubeld vertrek, half woonvertrek, half werkkamer.

Er waren twee vensters, met zware luiken gesloten.

In het midden stond een massieve eikenhouten tafel en tusschen de twee vensters een fraai schrijfbureau.

Zonder nogmaals naar zijn slachtoffer om te zien, ging de man naar een wandkast, opende die, nam er een klein kistje uit en opende ook dit.

Het bevatte een aantal fleschjes van verschillende vorm en grootte.

De man zocht even, nam een der kleine flacons in de hand, trad op de bewustelooze toe en liet een paar druppels van den inhoud tusschen de geopende lippen vallen.

Hij deed den kristallen stop weder op het flacon, borg een en ander zorgvuldig weg, sloot de deur van de kast weder en kwam toen langzaam voor de sofa staan, waarop Maud Yerkes lag uitgestrekt.

Zijn brandende oogen schenen haar gestalte te willen verslinden.

Toen bromde hij tusschen de tanden :

— Honderdduizend dollar is een goed bedrag — maar bijna zou ik wenschen dat Yerkes ze niet betaalde! Ik zou dan dit schoone kind voor mij kunnen houden — en misschien doe ik het toch wel, ook al betaalt hij de som! Maar stil — ik geloof dat zij uit haar bewusteloosheid ontwaakt!

Inderdaad, de lange wimpers van het jonge meisje hadden even getrild, een zenuwachtige trekking bewoog haar lippen en even bewoog zij een der kleine voeten.

Toen gingen langzaam de groote blauwe oogen open, die verwilderd rondkeken en eindelijk gevestigd bleven op den man, die tegenover haar stond.

Met een loom gebaar bracht zij de hand aan het hoofd en toen prevelden haar lippen eenige ongearticuleerde klanken.

Voor de man weder tegenover de sofa had post gevat, had hij zijn gelaat bijna geheel verborgen door een groot, zwart masker, een soort van mombakkes, waarin slechts twee gaten waren voor de oogen.

En toen Maud dien gemaskerden man daar onbeweeglijk voor zich zag staan, slaakte zij een zwakken kreet van angst, van schrik en van verbazing, en eensklaps zat zij recht overeind, streek zich het weelderige haar uit de oogen en een uitdrukking van doodelijken angst verscheen op haar bleek gezichtje.

Het was alsof zij plotseling den geheelen omvang begreep van het vreeselijke ongeluk dat haar getroffen had.

Onbeweeglijk bleef zij liggen en toen kwam het sidderend over haar lippen :

— Wie zijt gij? Wat wilt gij van mij? Waarom ben ik hier?

— Dat alles zal u spoedig genoeg duidelijk worden, Miss Yerkes! klonk dof en onduidelijk de stem van den man achter het masker. Gij zijt hier, laat ik beginnen met u dit te zeggen, met mij alleen in dit huis! Daaraan voeg ik toe dat het volkomen afgezonderd ligt, dat de muren buitengewoon dik zijn en dat zich geen geluid doorlaat, zelfs niet het geluid van een revolver-schot. Het naaste huis ligt op vijf minuten gaans hier vandaan!

— Waarom zegt gij mij dat? Wat heeft dat te beteekenen? kreet het jonge meisje ontzet.

— Dat zult gij spoedig vernemen! Ik zeg u dit, omdat gij aanstonds zult begrijpen, dat gij in mijn macht zijt! Gij zijt mijn gevangene en gij zult hier blijven tot dat uw vader de honderd duizend dollar betaald heeft, welke hij de onbeschaamdheid gehad heeft ons te durven onthouden, ofschoon wij hem tot driemaal toe hebben aangemaand niet te aarzelen, maar die som te betalen.

— Mijn God! De bende van Het Kwade Oog! riep het jonge meisje ontzet uit.

— Het pleit voor uw schrandereheid, Miss, dat gij het zoo spoedig begrepen hebt! zeide de man met het masker sarcastisch. Uw vader zal ervaren, dat men die bende niet straffeloos tart, ook al verschaft men zich de hulp van..... machtige vrienden! Ik heb hem gewaarschuwd dat het hem zou berouwen, als hij ook ditmaal weigerachtig bleef.

— Gij wilt mij dus dooden? vroeg het jonge meisje vol ontzetting.

— Dat zal geheel van de houding van uw vader ahangen! antwoordde de ander koeltjes. Gij zult hem nu aanstonds eigenhandig een briefje schrijven, waarin gij hem uw toestand mededeelt en dan zal hij wel tot andere gedachten komen. Maar misschien heb ik toch nog wel een kleine straf in petto voor hem, waarover wij aanstonds nog wel zullen spreken, want gij doet mij natuurlijk de eer aan met mij te soupeeren. Ik kan u oesters, kreeft, caviaar, vruchten en champagne aanbieden.

Maud keek den man een oogenblik zwijgend aan met een uitdrukking van afgrijzen in het gelaat en vroeg toen op heeschen toon :

— Wie zijt gij?

— Ik behoef er geen geheim van te maken, Miss, want gij zult mij toch nooit herkennen, gij zult zelfs niet weten waar gij opgesloten zijt geweest! Ik ben Moloch.

— De aanvoerder van die verschrikkelijke bende?

— Ja, Miss! En niet velen kunnen bogen op de eer, met mij persoonlijk in aanraking te zijn geweest. Maar ik kende u, ik werd aangetrokken door uw schoonheid en jeugd en ik wilde mij het genoeg niet ontzeggen persoonlijk met u te onderhandelen! Ga daar ginds aan die tafel

zitten, waar gij een blocnote en een vulpen zult vinden en schrijf aan uw vader, dat morgenmiddag tusschen twee en drie uur het geld op de eenzame hoeve moet zijn, daar gij anders om vier uur gedood zult zijn!

Een huivering liep over het lichaam van het jonge meisje, toen zij de boosaardige schittering van de groenzwarte oogen door de gaten van het mombakkes zag.

Zij stond op, liep wankelend naar de schrijftafel, liet er zich in neervallen, greep naar de pen, maar voor zij begon te schrijven, wendde zij zich naar den Moloch om, die met gekruiste armen achter haar stond en vroeg op smeekenden toon:

— Zult gij dan tenminste mijn armen vader niet langer naar het leven staan, als hij u die som betaald heeft?

— Dat beloof ik u, Miss, ofschoon hij het eigenlijk door zijn ongehoorzaamheid niet verdiend heeft. En dat zweer ik u, als zijn dochter minder bevallig was geweest....

Hij voltooide den zin niet, maar trad snel achter het jonge meisje en vatte met bevende hand een streng van het glanzende, zwarte haar, dat nu bijna geheel was losgeraakt en als een mantel over den rug van Maud golfde.

Het jonge meisje had een schuwe beweging gemaakt en fluisterde:

— Om Gods wil, laat mij met rust, Ik zal alles doen wat gij wilt, ik zal mijn vader bezweren het geld te betalen, maar raak mij niet aan.

De gemaskerde liet den tres langzaam weder uit zijn vingers glijden en zeide op een toon, die eenigszins schor klonk:

— Schrijf dan! Schrijf spoedig en denk er om, dat gij mij niet bedriegt, het zou u slecht vergaan! Medelijden ken ik niet, wanneer men mij durft weerstreven!

Hij ging een paar stappen achteruit en wachtte. Maud had de pen gegrepen, die naast de blocnote lag en begon haastig te schrijven.

Een oogenblik later hield zij op, stond op en stak het papier met bevende hand aan den Moloch toe, terwijl zij vroeg:

— Is het zoo goed?

De gemaskerde nam het papier uit haar handen aan en wierp er een blik op.

En een oogenblik later deinsde hij een stap achteruit, terwijl een doffe kreet van woede achter het masker klonk.

Het blad papier, hetwelk Maud hem zoeven had toegereikt, bevatte slechts de woorden:

„Heb je hier goede krultabak in huis? Ik snak naar een lekkere pijp”.

Hoofdstuk VI.

Een korte vreugde.

De Moloch tastte bliksemsnel naar zijn jaszak en het volgende oogenblik was de schitterende loop van een kleine revolver op de borst van het gewaande jonge meisje gericht.

— Wel, wel, een kleine verrassing? zeide de Moloch grijnzend, met een hatelijken klank in zijn stem. Je wou een pijp rooken? Nu, je zult er een rooken, maar een leelijke. Ha, ha, je zlet dat ik ook humoristisch kan zijn!

En hij trok den haan van de revolver over.

Het magazijn draaide een slag om, de haan viel op den patroon neer en dat was alles.

De Moloch slaakte een rauwen vloek en nogmaals trok hij aan den haan, die ten tweede male slechts het metaal raakte.

En toen klonk een joviale, heldere mannenstem, die zeide:

— Houdt er maar mee op, man! Je verliest je tijd! Er zitten wel patronen, maar geen kogels in, die heb ik in mijn zak! Ja, het is altijd nuttig, als men een weinig goochelen kan!

Met een kreet van dierlijke woede wierp de Moloch zich op het gewaande meisje.

Maar deze had den ander geen seconde uit het oog verloren en een kleine, maar buitengewoon harde vuist ving de Moloch als het ware in de vlucht op, juist waar hoofd en hals in elkander overgaan en hij uitte een soort van snik, struikelde en viel languit op den vloer.

In een oogwenk was Charly Brand, want hij was het, bij den verslagene, die roerloos op den

grond lag uitgestrekt en het volgende oogenblik had hij hem op den buik gewenteld en zijn polsen in een paar stevige stalen boeien gedaan.

Hij sgorde hem overeind en wierp hem op de sofa neder, waar hij zooeven zelf gezeten had, en op zulk een voortreffelijke wijze de rol had gespeeld van Maud Yerkes, waarop zijn kleine mond en zijn groote blauwe oogen, zijn fijne neus hem een weinig deed gelijken, een gelijkenis die door de lange, uitmuntend nagemaakte zwarte pruik werkelijk treffend was geworden, want men had de verandering in het gelaat van het jonge meisje toegeschreven aan den invloed van het bedwelmende middel.

Charly Brand zette met een zucht van verlichting de zware pruik af, streek zijn dik blond haar glad, liet zich in den stoel voor het bureau neer, tastte in zijn boezem en haalde een zilveren cigarettenkoker te voorschijn.

— Alles wel beschouwd vertrouw ik toch zijn tabak niet goed! mompelde hij tevreden. Ik zal mij maar liever aan mijn eigen cigarettenhouden!

En juist toen hij er een had aangestoken en vol welbehagen een rookwolk uitblies, kwam de Moloch weder bij van zijn bewusteloosheid.

Dadelijk stond Charly op en met een enkelen ruk had hij de zwarte kap van het hoofd van den man getrokken.

Hij keek in een door woede en haat verwrongen gelaat, grasgroen en waarin de oogen hem met een blik als een gevangen luipaard aanstaarden.

— Wel zoo, dat is dus de Moloch, de beroemde aanvoerder van Het Kwade Oog! Nu waarde heer, het is een korte vreugde geweest niet waar? Ja, wat zal ik u zeggen, het is werelds beloop! Ik moet er echter aan toevoegen, dat uw voorgangers waarschijnlijk een weinig voorzigtiger zijn opgetreden. Foei, wat zijt gij regelrecht in de val geloopt! Nu, uw rijk is uit en de politie moet maar uitmaken wie gij zijt! Goede hemel wat een leelijk gezicht. Ik ben blij dat uw boeien nogal heel stevig zijn, want gij kijkt mij waarlijk aan alsof gij mij wilt verslinden!

Inderdaad gloeide er een helsche woede in de groenzwarte oogen van den Moloch.

Hij begreep maar al te goed dat het bestaan van de bende het grootste gevaar liep, nu zoo spoedig na haar wedergeboorte het denkende

brein tot machteloosheid werd gedoemd.

Charly Brand had een blik op zijn horloge geworpen en vervolgde nu:

— Wij zullen niet lang van elkanders gezelschap kunnen profiteeren! Ieder oogenblik kunnen mijn vrienden komen — en dan zullen wij u overleveren aan de politie. Ik ben blij dat het zoo vlot in zijn werk is gegaan. Het zou wel wat lastiger geworden zijn, als gij niet zoo dom waart geweest, hier geheel alleen met mij te zijn! En noem mij nu maar eens spoedig uw kapiteins en luitenants!

De Moloch haalde minachtend de schouders op en dat was zijn eenig antwoord.

— Gij weigert? Nu, eigenlijk had ik ook niet anders verwacht! Misschien wordt gij voor de politie wel wat mededeelzamer!

Hij keek den man nog een oogenblik aan, keerde zich toen om en ging langzaam naar den stoel voor de schrijftafel terug om daar te wachten.

Maar hij had den stoel nog niet bereikt, of een zware slag op zijn hoofd deed hem duizelen.

Hij greep onwillekeurig naar zijn zak, maar een tweede slag deed hem omtuimelen.

De Moloch had van het korte oogenblik waarin zijn tegenstander zich omwendde om het vertrek over te steken, gebruik gemaakt om vliegensvlug zijn gebonden handen achter zijn lichaam om langs zijn beenen te schuiven en daarna was hij over het dikke tapijt op Charly toegesloopen en had hem met al de kracht die hij bezat, met de stalen boeien op het hoofd geslagen.

Hij zocht toen naar een voorwerp om den ander te dooden, de oogen met bloed beloopt, het schuim op den mond, en greep tenslotte een zware koperen pook, die in het kostbare haardstel stond.

Hij vatte het vreeselijke wapen tusschen zijn geboeide handen en hief het boven zijn hoofd, om den op den grond liggenden Charly de hersens te verpletteren.

Maar nog was de pook niet gedaald, of de deur vloog open.

Met een schreeuw van woede wendde de Moloch zich om.

Op den drempel stonden twee mannen in de uniform van postbeambten.

Met een heeschen kreet stormde de Moloch met de opgeheven pook op den eersten dier beide mannen toe, een reusachtig gebouwen

kerel, maar deze greep lachend het zware voorwerp, ontrukte het den ander zonder eenige inspanning — en boog de pook met een enkelen ruk om zijn knie tot een lus.

En toen gaf de Moloch den strijd op, want ook Charly was reeds van zijn verdooving hersteld en stond, een weinig beschaamd, van den grond op.

— Dat was daar bijna verkeerd afgelopen, Edward! zeide hij tot Raffles, die achter Henderson was binnengetroten. En ik ben verheugd, dat je nog bijtijds bent gekomen. Die schurk moet bepaald een slangenmenschen zijn, dat hij zijn gebonden handen zoo vlug van zijn rug tot voor zijn borst heeft weten te brengen!

— Bind hem nog maar eens opnieuw, James! zoo wendde Raffles zich tot Henderson, en doe het een beetje stevig!

Henderson maakte bedaard de boeien los, nadat Charly hem den sleutel had gegeven, bracht de handen van den Moloch weder op diens rug, sloot de boeien opnieuw en maakte toen met stevige touwen zijn armen zoo stijf tegen het lichaam vast, dat er aan een hernieuwde poging om zich te bevrijden niet te denken viel.

Raffles had intusschen den man strak aangekeken en bromde nu voor zich heen:

— Ook die man behoort tot de hogere standen! Zijn uiterlijk wijst er op en hij is de aanvoerder van een bende, die reeds zooveel bloed vergoten heeft en voor geen enkele misdaad terugdeinst. Nu, ik geloof dat we een goede vangst hebben gedaan, mijn jongen!

Deze laatste woorden waren tot Charly Brand gericht, die bezig was de zwarte pruik weder op zijn hoofd te zetten en het zware haar met vaardige hand op te maken, alsof hij zijn geheele leven tooneelkapper was geweest.

— Ik zou mij maar niet prijzen, Edward! zeide hij hoofdschuddend. Het had maar een haar gescheeld, of ik had er het loodje bijgelegd!

Raffles had zijn horloge geraadpleegd.

Het was omstreeks één uur in den nacht.

— Wij zullen hem maar spoedig vervoeren, in zijn eigen auto! zeide hij. James kan de post-auto weer gaan terugbrengen naar de garage, waar wij haar.... geleend hebben!

— Hij heeft zijn auto naar de garage gebracht, daar zul je haar wel vinden! hernam Charly

Brand, zeer in zijn schik over den goeden afloop van het avontuur.

— Dan zal ik haar even gaan halen en voor brengen! zeide Raffles. Houdt dien kerel goed in het oog, want ik vertrouw hem voor geen dollarcent.

— Het is een volmaakte schurkentronie, Mylord, u houde mij de opmerking ten goede! liet de zware stem van Henderson zich hooren.

Raffles beaamde het met een hoofdknikje en verliet daarop het vertrek.

De drie mannen hoorden hoe hij door de vestibule liep en de voordeur opende.

Dadelijk daarop werd die deur weder gesloten, er klonken opnieuw haastige voetstappen en Raffles trad weder binnen.

Zonder eenige verklaring te geven, liep hij op den Moloch toe, met zijn revolver in de vuist en beval kortaf:

— Mond open!

Half zijns ondanks gehoorzaamde de Moloch en het volgende oogenblik zat er een doek in zijn mond, zoodat hij geen geluid kon geven!

— Wat doe je daar? vroeg Charly zacht en op verwonderden toon.

— Ik belet hem het schreeuwen. Er komt daarginds een auto aan, een groote wagen, die met half gedoofde lichten rijdt en ik weet volstrekt niet wie er in zitten. Misschien rijdt ze voorbij, misschien ook niet! Politieagenten kunnen het niet zijn, want niemand weet er nog iets van dat dit huis toebehoort aan den bende-chef. Het kunnen dus alleen zijn vrienden zijn, vertrouwde kapiteins waarschijnlijk, die een kijkje komen nemen of hun orders komen ontvangen. Nu wij zullen hen behoorlijk begroeten.

Hij had zijn blikken door het vertrek laten dwalen en die vielen nu op de zwarte kap, welke de Moloch gedragen had.

Hij trok het voorwerp snel over het hoofd, nam zijn revolver ter hand en zeide op zachten toon:

— Ik zal de deur voor hen openen en hen hier binnen laten! Rol dien kerel spoedig onder de sofa en verberg je achter de gordijnen! Zoodra zij allen binnen zijn, trek jullie van leer! Niet schieten voor de uiterste noodzaak.

En hij verliet het vertrek, terwijl Henderson den geboeiden chef opnam en hem als een pak vuil waschgoed onder de sofa wierp.

Het volgende oogenblik had hij zich met Charly Brand achter de dikke venstergordijnen, die tot op den grond neerhingen, verborgen.

Raffles was de vestibule binnen getreden, volkomen onkenbaar.

En juist had hij post gevat bij de voordeur, toen er knarsend een auto stilhield vlak voor het huis.

Er klonken schreden op het voetpad en toen werd er op een bijzondere wijze op de deur geklopt.

Raffles begreep dat het een sein was, een vooruit afgesproken herkenningsteeken en hij opende de deur op een kier, terwijl hij den ketting gesloten hield en hij zijn revolverloop door de opening stak.

— Het wachtwoord! zeide hij fluisterend.

— Bloed en goud! klonk het op gefluisterden toon terug. Raffles deed zachtjes den ketting van de deur en een voor een traden er zes mannen binnen.

Raffles had de deur van het zijvertrek half open laten staan en de mannen, die allen het herkenningsteeken met Raffles hadden gewisseld, gingen op dat lichtschijnsel af en waren een oogenblik later in de groote kamer verzameld.

Raffles volgde hen en sloot de deur.

Maar op hetzelfde oogenblik liet een van de eerste binnen gekomen mannen een kreet van schrik en woede hooren.

De Moloch had zich een weinig naar voren gerold en zijn kapitein had het van woede vertrokken gezicht, den witten prop in den mond, de geboeide handen en de aan elkander gebonden beenen gezien.

— Verraad! brulde hij.

Hij had bliksemsnel zijn revolver getrokken en het volgende oogenblik verbrijzelde een kogel de elektrische lamp.

Het vertrek was in dichte duisternis.

Met een ruk schoof Charly de gordijnen terzijde, om althans het zwakke schijnsel van een naburige straatlantaarn in het vertrek te doen doordringen.

Maar het venster was met een zwaar luik gesloten.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk er weer een schot en een kogel schoot zoo dicht langs zijn hoofd, dat hij het fluiten van den kogel vlak langs zijn oor hoorde.

Met een doffen klank boorde het projectiel zich door het zware luik.

Charly durfde niet terug te schieten, want Raffles moest nog altijd bij de deur zijn en hij vreesde hem te zullen raken.

En reeds klonk er van den kant der deur een worsteling — de bandieten hadden zich misschien reeds op Raffles geworpen, die de deur versperde, om vervolgens zoo snel mogelijk de vlucht te kunnen nemen.

Er kraakte een schot, gevolgd door een rauwen kreët en dol van woede wierp Henderson iedere aarzeling van zich af en stormde vooruit.

Hij struikelde bijna over een stoel, trapte het voorwerp terzijde en zijn reusachtige handen ontmoetten een lichaam.

Hij begreep dat het Charly Brand niet kon zijn, maar toch riep hij met stentorstem: Uw naam?

Toen er niet onmiddellijk antwoord kwam sloten de zware handen van Henderson zich dichter, ofschoon hij een oogenblik een vlijmende pijn in den onderarm voelde — zijn tegenstander had in het wilde met zijn mes toegestoken.

Maar reeds werd hij opgeheven en met onweerstaanbare kracht ver vandaan op den vloer neergeslingerd.

Maar nu werd het vertrek voor een deel eensklaps verlicht, door het schijnsel van een elektrische zaklantaarn.

— Hier ben ik, vrienden! riep de heldere stem van Raffles.

— God lof! liet Henderson zich vroolijk hooren. Ik dacht dat gij zooeven gewond waart. Nu kunnen wij althans zien waar de slagen neerkomen.

En welgemoed liet hij zijn verschrikkelijke vuist neerkomen op het hoofd van een der bandieten, die zich juist naar Raffles had omgewend en den haan van zijn revolver wilde overhalen.

Charly weerde zich eveneens dapper tegen de overmacht en deed een der andere bandieten in het stof bijten, met een meesterlijken linkschen hoek, die zelfs Carpentier hem niet verbeterd zou hebben.

Er waren nog slechts twee van de zes bandieten op de been — en zij gaven blijk van veel doorzicht en voorzichtigheid toen de een zijn dolk, de ander zijn revolver wegwierp en beiden zwijgend hun handen in de hoogte staken.

Raffles was met een paar stappen bij hen en hield zijn lantaarn in de hoogte, terwijl Henderson en Charly de twee mannen, die uitstekend gekleed waren en blijkbaar tot de beste kringen behoorden, vlug en behendig boeiden.

Hetzelfde lot ondergingen de vier anderen, waarvan er twee door Henderson leelijk waren toegetakeld.

Een der beide andere was zwaar gewond door een kogel uit de revolver van Raffles. De eigen-

lijke strijd had niet langer dan vijf minuten geduurd en binnen een kwartier was alles afgelopen.

Henderson had de zeven bandieten in een rijtje naast elkander op den vloer gelegd en bekeek het werk met het oog van den kenner.

En toen maakte een der bandieten een zeer juiste opmerking.

Hij zeide:

— Hier is de duivel losgebroken! Ik geloof dat wij voor de haaien zijn, Moloch!

Beproof ze en ge blijft rooken
J. v. K.

Hoofdstuk VII.

De nederlaag van Het Kwade Oog.

Den volgenden dag wijdden alle bladen gansche kolommen aan het merkwaardige voorval in het fraaie landhuisje, dicht bij New-York en aan de rol, welke een bijzonder geheimzinnig personage daarin vervuld had.

Nog wist geen der reporters met zekerheid den naam van dien man te noemen, maar sommige bladen gaven reeds als hun meening te kennen, dat men hier te doen had met niemand anders dan John Raffles, den Grooten Onbekende, den Stoutmoedigen Londenschen Gentleman-Inbreker! Want hij alleen en niemand anders zou het hebben durven bestaan den strijd op te nemen tegen zulk een groote overmacht en niemand anders zou erin geslaagd zijn, dien strijd zoo glansrijk te winnen!

Den avond tevoren was de politie telefonisch gewaarschuwd, dat er zich in een fraai landhuis op eenige mijlen ten Zuiden van New-York een zevental geboeide bandieten bevonden, in verschillende kamers van het huis opgesloten, waaronder ook de Moloch was, waarvan een zeer nauwkeurig signalement werd opgegeven. De politie had zich natuurlijk gehaast, aan dien oproep gehoor te geven en zij had op de aangeduide plek een zevental mannen gevonden, waarvan er vier zeer elegant gekleed waren en het was goed dat men, zooals de onbekende bezoekers hadden aangeraden, een geneesheer had meegenomen, want drie der geboeiden be-

vonden zich in een jammerlijken toestand.

Allen waren naar het politiebureau overgebracht en daar deed zich een eerste moeilijkheid voor, want allen zeven arrestanten verklaarden pertinent dat zij niets met de bende van Het Kwade Oog te maken hadden en dat zij het slachtoffer waren van een laaghartige wraakneming.

Zij verhaalden dat zij in het huis bijeen waren, teneinde daar over een financiële transactie te beraadslagen met den eigenaar van het huis, die makelaar in effecten was en dat zij eensklaps overvallen waren door een drietal gewapende en gemaskerde bandieten, die hun zwaar mishandeld, gekneveld en geboeid hadden.

Maar al spoedig stond de politie zeer sceptisch tegenover deze verklaring.

Want het moesten wel zonderlinge bandieten zijn, die er zich mede vergenoegden hun slachtoffers half dood te slaan, maar hen verder in het ongestoorde bezit lieten van hun beurzen, portefeuilles, gouden en zilveren horloges, doekspelden en ringen.

De zeven mannen werden dan ook voorzichtigheidshalve gevangen gehouden en nog dien zelfden nacht stelde de politie een zeer grondig onderzoek in.

Men deed er allereerst onderzoek naar wien het huis toebehoorde.

Dit bleek een zekere Irwin Osdrup te zijn,

een als Amerikaan genaturaliseerde Zweed, die inderdaad effecten-makelaar was en als een rijk man te boek stond.

Hij had in New York een vrij groot huis in gebruik, was vrijgezel en hield er drie bedienden op na.

Deze werden op hun beurt ondervraagd, maar men vernam weinig belangrijks uit hun mond.

Hun meester had vrij ongeregelde gewoonten, dineerde zelden thuis, ontving 's avonds wel eens vrienden, ging vrij veel naar comedies en andere vermakelijkheden en sliep zelden buitenshuis.

Maar een nader onderzoek bracht aan het licht dat Irwin Osdrup zeer gevaarlijk speculeerde, een verwoed speler was en soms op een enkelen nacht groote bedragen won of verloor.

Hij hield er twee minnaressen op na, een in het noorden, een in het zuiden van de stad, die van elkanders bestaan volstrekt niets bleken af te weten.

Maar ook deze beide vrouwen konden weinig inlichtingen geven, die eenig nut verschafften.

Er bleek uit hun verklaringen alleen dat Osdrup een echte viveur was en dat zijn geweten zoo ruim was als men het voor een geldman slechts kon verlangen.

Dat alles was zeker niet zeer aangenaam voor den betrokkene, om het gepubliceerd te zien, maar het was natuurlijk lang niet voldoende om hem als den Moloch te doodverven.

Met eenige van de zeven kapiteins of onderaanvoerders was dit geheel iets anders. Het kwam al spoedig aan het licht dat drie hunner gevaarlijke recidivisten waren, waarvan er een reeds zestien jaar in de gevangenis had doorgebracht. De anderen zouden dus in ieder geval niet veel bijzonders zijn.

Maar wie of wat zij ook waren — zij zwegen als het graf over Irwin Osdrup en bleven volhouden, dat zij hem niet anders kenden dan als een hun bevriend effectenmakelaar, met wien zij vaak zaken deden.

De zaak scheen reeds een goede wending voor Osdrup te nemen, toen niemand minder dan David Yerkes ten tooneele verscheen.

Hij bleek van alles op de hoogte te zijn geweest, van het plan tot de ontvoering van zijn dochter, dat hem schriftelijk was aangekondigd door de bende en ook van het voornemen van den geheimzinnigen helper, wiens naam hij niet

wilde noemen, om de plaats van zijn eenige dochter te doen innemen door een nog jongen man, wiens zachte, teedere trekken en wiens donkere huid hem als het ware voorbestemden om de rol van een jong meisje te spelen.

Maar ook deelde de multi-millionair mede dat drie van zijn bedienden medeplichtig waren geweest in den aanslag en vroeg in den morgen, toen de dag nog nauwelijks was aangebroken, werden zij alle drie van hun bed opgelicht en gevankelijk weggevoerd.

Ook zij echter bleven aanvankelijk ontkennen.

En daarop kwam er een breedvoerig schrijven bij de politie binnen, dat slechts met een enkele letter, een X onderteekend was en daaronder: „Een luitenant van John Raffles”.

En in dat schrijven werd de geheele toedracht van de zaak van begin tot einde uiteengezet.

Het was afkomstig van den jongen man, die op zulk een voorbeeldige wijze de rol van Maud Yerkes had vervuld.

Hij deelde daarin mede, hoe Raffles hem binnenshuis had weten te smokkelen en hoe hij op het laatste oogenblik de rol van het jonge meisje had overgenomen, dat zich in een groote kleederkast verborgen had gehouden, totdat alles achter den rug was.

Hij verhaalde ook hoe hij zich bewusteloos had gehouden, hoe hij langs de ladder ontvoerd was en welk gesprek de medeplichtigen met elkander hadden gevoerd.

Hij hing een tafereel op van hetgeen er in het landhuis was geschied en eindigde met zijn leedwezen te kennen te geven, dat hij dit alles niet persoonlijk kon komen bevestigen, om redenen die voor het grijpen lagen — men zou hem aanstonds hebben gegrepen.

Wanneer hem echter straffeloosheid gewaarborgd werd, verklaarde de schrijver zich volkomen bereid voor den rechter-commissaris deze getuigenverklaring te bevestigen.

Men behoefde daartoe niets anders te doen dan een advertentie in de meest gelezen bladen te plaatsen.

En toen viel de man met het poppengezicht het eerst door de mand.

Hij sleepte Lucie mede, die zijn minnares bleek te zijn — en van dat oogenblik af was hun zaak zoo helder als de dag.

Maar zij verklaarden van den Moloch niets

af te weten en hielden vol, dat zij Irwin Osdrup in het geheel niet kenden.

En de politie begon alweder te vreezen, dat zij dezen op vrije voeten zou moeten stellen, want alles welbeschouwd, kon men hem volstrekt niets ten laste leggen! Immers — hij had geen minderjarig meisje ontvoerd.

Het meisje was een man geweest — en alleen daarmede moest de wet rekening houden.

En inderdaad, men mocht toch niet afgaan op de verklaringen van een getuige, die zich schuil hield. Zoo stonden de zaken nog op den derden dag, toen er door een besteller een groot pak op het hoofdcommissariaat van politie werd afgeleverd, hetwelk bij opening een vrij groot aantal papieren bleek te bevatten, vergezeld van het volgende lakonieke briefje:

Ik heb vannacht in het huis van Osdrup ingebroken en bijgaande papieren gevonden in een geheime bergplaats in zijn werkkamer. Ik vond er ook twintigduizend dollar. Ik behoud het geld — gij kunt de papieren behouden!

JOHN RAFFLES.

Bij nader onderzoek vond men onder de door Raffles gestolen papieren ten eerste eenige bankbiljetten van duizend dollar, waarvan de serienummers met blauw potlood waren onderstreept, welke nummers bleken voor te komen op een der lijsten van gestolen bankbiljetten, waarvan de nummers bekend waren.

Dan was er een geheime code, een soort cijferschrift, met den sleutel erbij, en eenige brieven, in dat cijferschrift geschreven, waarvan de inhoud maar al te duidelijk aantoonde, dat de ontvanger inderdaad een buitengewone macht moest hebben uitgeoefend over de gevaarlijke misdadigersbende.

Verder waren er plattegronden van huizen van zeer rijke New-Yorkers, nauwkeurig, tot in de minste bijzonderheden en andere compromitteerende papieren.

Aanvankelijk had men nog kunnen meenen dat Raffles dit alles maar verzonnen had — uit wraak bijvoorbeeld, maar die opvatting moest men al zeer spoedig laten varen, toen er zich, nauwelijks een half uur na de ontvangst van het pakje papieren, twee bevende bedienden van Irwin Osdrup op het bureau van politie kwamen aanmelden, die verklaarden, onder eede te willen bevestigen, dat John Raffles hen in den afgeloopen

pen nacht uit hun bed in het huis van hun meester had gehaald, en hen, met de revolver in de vuist, had gedwongen, erbij tegenwoordig te zijn, hoe hij alle kamers met de grootste zorgvuldigheid doorzocht, hoe hij tenslotte de geheime bergplaats vond en hoe hij hen had gedwongen, kennis te nemen van den inhoud.

De doodelijk bevreesde bedienden hadden niet aanstonds durven spreken, maar een enkele waarschuwing van Raffles, in den loop van den dag ontvangen, was voldoende om hen hals over kop naar het bureau van politie te drijven, teneinde daar hun verklaringen af te gaan leggen.

Twijfel was nu bijna niet meer mogelijk — en de minste schaduw daarvan verdween, toen een van de kapiteins, een nog zeer jonge man, een knaap nog bijna, na een uur van strikvragen en een streng psychologisch verhoor volgens de allerlaatste methodes, waarbij de verhoorde op goed geluk en zeer snel een woord moet zeggen als antwoord op een ander woord, hetwelk de ondervrager uitspreekt, door de mand viel.

Na een worsteling van een uur, had hij eindelijk, volkomen uitgeput, bijna schreiend, den strijd met den onverbiddelijken psychiater, die hem ondervroeg, opgegeven en een volledige bekentenis afgelegd.

Het bleek daarbij dat hij niet alles wist, dat hij zelfs den Moloch nimmer van aanzien had gezien, maar het costuum, dat hij droeg bij zijn arrestatie, had hij herhaaldelijk gezien, hij herkende den klank van de stem, de kleur van de oogen, alle aarzeling verdween en Irwin Osdrup kon als verloren worden beschouwd.

Hij zelf bleef hardnekkig ontkennen, speelde de rol van verontwaardigden burger, dreigde zelfs dat hij er een politieke zaak van zou maken, gewaagde van een complot dat tegen hem gesmeed werd en bleef daarbij, ook toen een celwagen, geëscorteerd door twee auto's, met zestien goed gewapende politieagenten hem naar de hoofdgevangenis overbracht.

Reeds de volgende week zou zijn proces beginnen en geheel New York haalde verlicht adem.

Wat de gearresteerde kapiteins betreft, het duurde geen week of er waren zooveel verpletterende bewijzen tegen hen verzameld, dat de uitslag van hun proces niet twijfelachtig kon zijn.

En uit alles bleek, dat de organisatie van

Het Kwade Oog er niet beter op was geworden, sedert die bende voor het eerst van zich liet spreken.

Want tijdens het eerste proces was het buitengewoon moeilijk geweest, voldoende bewijzen te verzamelen, om de beklaagden te doen veroordeelen.

Het spreekt van zelf dat de bladen zich dadelijk van die zaak hadden meester gemaakt en sommige vergenoegden zich er niet mede, zich aan de waarheid te houden, die waarlijk al romantisch genoeg was, maar fantaseerden er lustig op los en schreven aan Maud Yerkes een rol toe, die zij in het geheel niet had vervuld.

Maar het publiek las ook deze verhalen met graagte en zou ook het zonderlingste geloofd hebben, van het oogenblik af, dat John Raffles zich met de kwestie had bemoeid.

Want ofschoon Yerkes zelf nog niet gesproken had, het had onmogelijk lang verborgen kunnen blijven, dat de Londensche avonturier hier de hand in het spel had gehad.

Zoo stonden de zaken, toen in den loop van den dag, die volgde op de arrestatie van den Moloch en zijn kapiteins, Yerkes zich bij den hoofdcommissaris van politie, Garmont geheeten, liet aandienen.

Hij werd dadelijk ontvangen en in het particuliere bureau van Garmont toegelaten.

Deze was opgestaan, om den schatrijken petroleumvorst te begroeten en vroeg nu:

— Mag ik verwachten, mijnheer Yerkes, dat gij mij nog eenige kostbare mededeelingen komt doen?

— Neen, mijnheer. Wat ik wist, heb ik u gezegd! Ik kom om een andere reden. John Raffles heeft onze stad een grooten dienst bewezen en ik zal de laatste zijn om dat te willen ontkennen. Maar hij is nog iets anders dan een bestrijder van het geboefte, hij is ook inbreker! En ik moet u zeggen, dat hij het niet voor mij verborgen heeft gehouden, dat hij, zoodra deze zaak tot een goed einde was gebracht, alles in het werk zou stellen om mijn brandkast eens van binnen te bezichtigen.

Garmont had zijn stoel met een ruk achteruit geschoven en keek nu Yerkes met gefronste wenkbrauwen aan, terwijl hij zeide:

— Dat is een zeer onaangename tijding, mijnheer Yerkes. Ik ben natuurlijk op de hoogte van

de groote moeilijkheden, waarmede de Engelsche politie te kampen heeft om dien man in handen te krijgen. En die moeilijkheden nemen nog aanzienlijk toe in ons land, waar wij geheel vreemd staan tegenover zijn methodes!

Maar Yerkes maakte een gebaar van ongeduld en hernam:

— Waarde heer, ik kom u hier een goede kans geven, ik kom u waarschuwen, mij dunkt dat het niet zoo moeilijk moet zijn, mijn huis dag en nacht te bewaken, om de plannen van dien man te dwarsboomen en hem te vatten!

De hoofdcommissaris keek den ander een oogenblik zwijgend aan en zeide toen:

— Mag ik weten of gij Raffles een belooning hebt toegezegd?

— Neen, dat deed ik niet! Maar als hij er om gevraagd had, dan had ik hem gaarne een duizend dollar willen geven.

Garmont kon een gebaar van afkeuring en verbazing niet onderdrukken.

— Sta mij de opmerking toe, mijnheer Yerkes, dat dit niet bijzonder veel is tegenover een man, die u tot tweemaal toe een bedrag van honderd duizend dollar heeft helpen uitsparen. En die de stad voor de derde maal heeft bevrijd van een ware plaag!

— Dan is het ook aan de stad hem te beloonen en niet aan mij! hernam Yerkes grimmig. Ik herhaal nogmaals, dat hij mij terwille is geweest en mij goed geholpen heeft bij het beschermen van mijn eigendom, maar ik vond duizend dollar een goede belooning voor iemand die van diefstal leeft.

— Duizend dollar! mompelde de hoofdcommissaris. Gij had hem evengoed een *Dim* kunnen aanbieden! Denk eens aan, een man die met millioenen omgaat.

— Misschien had ik er tweeduizend van gemaakt! bromde Yerkes. Maar in geen geval zal ik toelaten, dat hij mij besteelt. Wij hebben elkander den oorlog aangekondigd en ik verzoek u, nu gij dit weet uw maatregelen te nemen.

— Ik zal natuurlijk alles in het werk stellen om u terwille te zijn, mijnheer Yerkes! antwoordde Garmont. Dat is mijn plicht. Ik u dank voor uw inlichtingen en ik hoop natuurlijk dat wij Raffles zullen snappen! Over een uur zal uw geheele huis scherp in het oog worden gehouden door mijn mannen, natuurlijk in burgerklee-

ding gestoken. Ik zal hen de opdracht geven, iedereen die bij u aanbelt naar zijn papieren te vragen, of althans naar de reden van zijn komst en iedereen aan te houden die er een weinig verdacht uitziet!

Hij was opgestaan, na een blik op zijn horloge te hebben geworpen en hernam nu:

— Blijft gij vandaag thuis, of gaat gij naar uw kantoor?

— Natuurlijk ga ik naar mijn kantoor!

— Dan kom ik u daar over een paar uur opzoeken, gij hebt natuurlijk zeer veel werk in te halen en ik had uit uw mond nog gaarne eenige bijzonderheden opgeteekend.

Yerkes dacht even na en zeide toen:

— Eigenlijk heb ik geen minuut te missen. Zou het u schikken, wanneer gij vanmiddag omstreeks zes uur aan mijn huis kwaamt?

— Afsproken! En de hoofdcommissaris ge-

leidde zijn bezoeker naar de deur en trof dadelijk maatregelen om het huis van Yerkes in het oog te doen houden.

En terwijl hij hier mee bezig was, maakte boven op het dak van het groote gebouw een man in een werkpak, met een pet van de Gemeentelijke Electriciteitswerken op, den electrischen draad los van een der telefoondraden, die zich door het groote gebouw vertakte, rolde hem bedaard op, deed een klein telefoontoestel in een tasch, die hij over den rug hing, liep kalm over eenige daken heen en daalde langs een brandtrap van een fabriek naar de binnenplaats af, welke hij door de koetspoort verliet, zonder dat iemand hem had lastig gevallen.

Het was John Raffles.

En hij had woord voor woord het geheele gesprek tusschen Yerkes en den hoofdcommissaris gevolgd.

Hoofdstuk VIII.

Wie de weddenschap won.

Een paar uren waren verstreken.

Yerkes had zijn werkzaamheden op zijn kantoor verricht en was op den gewonen tijd huiswaarts gekeerd.

Het bediendenpersoneel was nu met drie koppen verminderd, maar Yerkes was niet van plan het aanstonds weder aan te vullen.

Natuurlijk was Stuff voorgoed verdwenen.

Die was van het tooneel gegaan op het oogenblik, dat de aanslag tegen Maud mislukt was.

Yerkes ging, zoodra hij was thuisgekomen, regelrecht naar zijn werkkamer, ging op zijn schrijftafel toe, nam er voor plaats en schoof het twaalfstal brieven uiteen, dat er op hem lag te wachten.

Een daarvan, met een groote hoofdletter R, in den linker beneden hoek, trof zijn aandacht.

Hij staaarde eenigen tijd naar de lichtgeenveloppe, nam toen met een driftig gebaar zijn vouwbeen, opende de enveloppe, trok er het briefje uit, hetwelk zij bevatte en las het volgende:

Waarde Heer Yerkes!

Naar aanleiding van ons laatste onderhoud verschaft ik mij het genoeg met u te wedden,

dat gij vandaag voor middernacht honderd duizend dollar armer zult zijn en wel om een bedrag van twintig duizend dollar. Win ik, dan zal ik die som zelf wel nemen. Verlies ik, dan wordt ze u morgen voor twaalf uur bezorgd. Ik verzoek u, mijn groeten over te brengen aan mejuffrouw uw dochter, die ik heb leeren hoogachten en teeken, met bekende gevoelens en dank,

John Raffles!

Met een kreet van woede legde Yerkes het lakonieke epistel op zijn schrijftafel en riep:

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! Vanavond voor twaalf uur! En het is half zes! Grootspraak en anders niet! Ik zou wel eens willen weten, hoe hij dat denkt op te knappen.

Hij was opgestaan, ging naar het raam en keek naar buiten.

Aan de overzijde van de straat zag hij een paar mannen met de handen op den rug heen en weer loopen, hij was te goed bekend in zijn stad, om hen niet aanstonds te herkennen als rechercheurs.

Stampvoetend ging hij weer terug en drukte op een schelknop onder het blad van zijn schrijftafel.

Er verliepen eenige oogenblikken en toen trad Copper het vertrek binnen,

Yerkes had de enveloppe opgenomen, trad op hem toe, duwde haar den verschrikten buttler onder den neus en riep woedend:

— Wie heeft dat briefje bezorgd?

— Mijnheer.... het moet bij de post geweest zijn! antwoordde de man stotterend.

— Wil je mij dan den postzegel eens aanwijzen? hernam Yerkes hoonend. Die brief moet aan de deur zijn afgegeven.

— Dan heb ik hem toch niet aangenomen, mijnheer! verdedigde Copper zich.

— Hier, neem dit ding mee, ga er mee rond door het heele huis en vraag, wie dien brief heeft aangenomen en hoe de man er uitzag, die hem afgaf.

De buttler verdween, maar hij stond weer stil, alsof hij werd aangeschoten, toen een bulderende stem achter hem riep:

— Halt! Ik ben nog niet klaar! Is mijn dochter thuis?

— Ja, mijnheer!

— Is ze vanmiddag uit geweest?

— Ja, met de auto!

— Alleen?

— Geheel alleen.

— Dat was nogal onvoorzichtig! Zeg dat zij dadelijk bij mij moet komen.

De buttler verdween, zoo snel zijn korte beenen hem wilden dragen.

Een oogenblik later trad Maud het vertrek binnen, waar zij haar vader bezig vond, met groote stappen, de handen op den rug, heen en weer te loopen.

Hij keerde zich onmiddellijk om, toen hij de deur hoorde opengaan, trad een weinig wantrouwend op het jonge meisje toe, keek naar haar, vatte haar bij den arm en vroeg toen plotseling:

— Hoe is de voornaam van tante Wiscott?

— Emilje, papa! riep het meisje zeer verwonderd uit. Was u dat vergeten?

— Neen, ik weet heel goed hoe mijn eigen zuster heet! antwoordde Yerkes brommend. Ik wilde mij alleen maar overtuigen, dat je het zelf bent en niet een van de helpers van.... van dien man!

Maud barstte in lachen uit en zeide:

— Dat is toch al te dwaas, papatje! Ik geloof dat u heel zenuwachtig is!

— Dat dank je de drommel! Dat zou ieder ander zijn in mijn geval! Daar — lees dat eens!

Met een paar stappen was zij bij het bureau en nam het briefje van Raffles op, hetwelk hij met een hand, die van drift beefde, aan zijn dochter toestak.

Maud las het snel door, liet toen het papier langzaam zakken en zeide op zachten toon:

— Toch jammer!

— Noem jij het jammer? barstte haar vader uit. Ik vind het de grootste onbeschaamdheid, die mij ooit in mijn leven is voorgekomen!

— Zoo mag u niet spreken, papa! hernam Maud, terwijl zij een gebaar maakte, alsof zij hem het kleine handje op den mond wilde leggen. Die man heeft een edel hart! Vergeet gij dan geheel, dat hij zijn leven voor ons in de waagschaal heeft gesteld?

— Dat deed hij niet terwille van ons — dat deed hij, omdat hij het als sport beschouwt. Hij heeft het mij zelf bekend!

Even trilden de lippen van het jonge meisje en haar wimpers knipten, toen zij zei:

— Dat is ook jammer! Maar het verandert mijn meening niet, dat hij een edel en dapper man is.

— Een edele dief! zeide Yerkes spottend. Een nobele inbreker! Vindt jij het dan heelemaal niet erg, dat hij je vader voor honderd duizend dollar wil bestelen?

— Ik — ik weet het niet! Maar u had hem die som wel kunnen geven als belooning! Of is het leven van uw eenigst kind dit niet eens waard?

— Dat weet je wel beter! antwoordde Yerkes brommend. Daar gaat het ook niet om. Als iemand je uit het water had gered, dan zou ik hem met genoeg honderdduizend dollar hebben gegeven. Maar ik zeg je nogmaals, dat Raffles het deed om zich zelf een weinig ontspanning te geven. Hij bestrijdt nu eenmaal die moordenaars en bandieten, die deel uitmaken van het Kwade Oog en wij vormden slechts een onderdeel van het programma en nog, als hij mij om die som gevraagd had, misschien had ik hem die wel betaald, al kan ik niet inzien, waarom ik dien man moet stijven in zijn misdadige neigingen!

— Foei, papa, ik ontdek een nieuwe en een heel leelijke eigenschap in u, u is gierig! zeide Maud op bestraffenden toon.

— Ik ken de waarde van het geld en ik wil de misdaad niet steunen! antwoordde Yerkes kortaf. En hoe denk je nu over dit briefje? Is die man een grootspreker of niet?

Hij keek zijn dochter vol verwachting aan, alsof hij een bevestiging uit haar mond verwachtte, maar Maud schudde langzaam het hoofd en antwoordde:

— Voor de klok twaalf uur slaat, is u honderd twintig duizend dollar armer, papa!

— Wat! schreeuwde de petroleumkoning toornig. Geloof je in ernst dat het mogelijk is?

— Als Raffles zegt, dat hij het doen zal, dan doet hij het ook! antwoordde Maud schouderophalend.

— Maar als ik mijn huis vol menschen haal, als ik al het geld uit mijn brandkast neem, als ik twintig detectives door het geheele huis verdeel, als ik met twee revolvers in mijn hand boven op mijn brandkast ga zitten? He? Wat blief? Zou hij het dan nog wagen?

— O ja, papa! antwoordde Maud glimlachend. Dat alles zijn toch geen noemenswaardige bezwaren!

Yerkes liet zich in zijn stoel vallen, staarde zijn dochter met groote oogen aan en stamelde:

— En dat moet ik uit den mond van mijn eenig kind hooren!

Hij wilde nog iets zeggen, maar op dat oogenblik ging de deur weder open en Copper trad binnen, met een verschrikt gezicht, de gele enveloppe in de hand.

— Welnu? vroeg Yerkes, terwijl hij weer opsprong.

— Niemand heeft dien brief aangenomen, mijnheer! hakkelde de butler.

— Welzoo, welzoo! riep Yerkes uit, stotterend van drift. Het schijnt dus dat er van dit huis een gekkenhuis gemaakt is! Men geeft hier brieven af en niemand neemt ze aan! Want er zit geen postzegel op, geen stempel, niets!

— Maar, het geheele huis wordt toch bewaakt, mijnheer! zeide Copper op een toon van wanhoop. Gij hebt zelf gezegd dat er wel twaalf rechercheurs een oogje in het zeil houden. Die zouden dan toch niet hebben toegestaan, dat er een kruier, of wie dan ook een briefje aan de

voordeur afgaf, of aan de deur voor de bestellingen, zonder dat zij hem dadelijk zouden ondervragen, zooals hun is bevolen.

— Dat is waar! bromde Yerkes verslagen. Daar heb ik niet zoo spoedig aan gedacht. Dan moet ik maar aannemen, dat hij door den schoorsteen is binnen gebracht, met een vliegmaschine, met een parachute, door een ooievaar, ha, ha, wel zeker in dit huis is immers alles mogelijk, zegt mijn dochter! Het is goed Copper, je kunt verdwijnen.

De butler ging heen, gegriefd en ontdaan.

En hij was nog geen tien seconden weg of hij keerde terug om Garmont, den hoofdcommissaris van politie aan te dienen.

Deze trad binnen, maakte een beleefde buiging voor Maud en ging toen haastig op den heer des huizes toe, die hem met een gebaar tegenhield en hem zwijgend het briefje toestak hetwelk op zulk een raadselachtige wijze op zijn schrijftafel tusschen zijn andere brieven was geraakt.

Garmont nam het eenigszins weifelend aan, las toen het briefje snel door, slaakte een uitroep van toorn en ongeduld en zeide:

— Dat is de onbeschaamdheid wel wat ver gedreven!

— Juist wat ik zei! Mijn eigen woorden! riep Yerkes triomfantelijk uit.

De hoofdcommissaris had het briefje nogmaals doorgelezen en zeide nu:

— Ik kan mij toch waarlijk niet voorstellen, dat Raffles de stoutmoedigheid zou hebben werkelijk een poging te ondernemen, om u nog hedenavond te berooven. Ik acht het grootspraak!

— Mijn eigen woorden! herhaalde Yerkes.

— Hij moet toch begrijpen, dat gij onmiddellijk alle maatregelen zult nemen om zijn plannen in duigen te doen vallen. Het is waar dat hij onmogelijk kan weten, dat wij uw huis scherp in het oog laten houden. Ik hoor van een mijner mannen dat er in den loop van den middag een viertal bezoekers zijn geweest, die zich echter uitstekend konden legitimeeren.

Hij had een blik op zijn horloge geslagen en vervolgde:

— Het is nu kwart voor zes. Ik ben een weinig vóór mijn tijd, maar ik heb nog veel andere zaken te doen. Wij zullen eens spoedig een klein veldtochtplan opmaken, mijnheer Yerkes, als gij het goedvindt!

— Ik zou willen voorstellen om al uw rechercheurs in huis te halen en mijn brandkast te ledigen!

— Dat plan is misschien niet zoo slecht! zeide de hoofdcommissaris. Wat is het voor een brandkast?

— Een zeer groote Chatwood — een soort van kluis, half in den muur bevestigd!

— En die zou Raffles inderdaad willen openbreken, vóór twaalf uur 's nachts? In een huis met twaalf bedienden? Nu, ik ben nieuwsgierig hoe hij dat zal aanleggen! Ofschoon — ik heb wel eens hooren zeggen, dat er geen enkele brandkast tegen hem bestand is! Zou ik het meubel eens nader mogen bezichtigen?

— Ga uw gang — daar staat de kast, in dien hoek!

Garmont ging langzaam op het gevaarte toe, waarvan de geweldige deur meer dan anderhalven meter hoog en ruim een meter breed was.

Het was een soort van stalen kamer, met wanden van een decimeter dikte.

De hoofdcommissaris bukte zich, bekeek het slot en zeide toen goedkeurend:

— Een prachtig meubel, mijnheer Yerkes. En toch — en toch moet ik vreezen, dat Raffles kans zou zien, binnen een uur door dien dikken wand te boren!

— Daar zou ik bij moeten zijn om het te kunnen gelooven! riep Yerkes op diep beleedigen toon.

— Ik zou het er in ieder geval maar niet op aan laten komen! hernam de hoofdcommissaris.

Op dit oogenblik werd er op de deur geklopt en Copper stak het hoofd naar binnen.

— Neem mij niet kwalijk, Miss — gij wordt aan de telefoon geroepen!

— Wie is er?

— Uw vriendin — Miss Ellen!

— Ik kom! antwoordde Maud, en zij huppelde het vertrek uit, na Garmont te hebben toegeknikt.

De deur viel dicht.

— Wat raadt gij mij dus te doen, mijnheer? vroeg Yerkes.

— Als voorzorgsmaatregel zou ik maar beginnen die kast geheel te ontdoen van haar inhoud — tenminste als er nog iets in is!

— Nog iets in is? stamelde Yerkes, zoo bleek als een blad papier.

Hij stak driftig zijn hand in den zak, haalde

er zijn sleutelbos uit, verschoof het cijferblad van het slot, tot hij de goede combinatie had, stak den sleutel in het slot en trok niet zonder inspanning de zware deur naar zich toe.

Hij deed een stap naar voren en riep toen met een zucht van verlichting uit:

— Alles is er nog! Sakkerloot — wat hebt gij mij aan het schrikken gemaakt!

— Mag ik vragen hoeveel er in is? vroeg Garmont.

— Wel — op het oogenblik meer dan tweehonderd zestig duizend dollar!

— Zeer gevaarlijk om zooveel geld in huis te hebben!

Garmont had opnieuw een blik op zijn horloge geslagen.

Het was vier minuten voor zessen.

Toen klonk weer zijn rustige stem:

— De nummers van die biljetten, waarvan gij daar een paar pakjes in de hand houdt, zijn natuurlijk bekend?

— Nog niet — ik ontving ze juist vandaag, — mijn secretaris had de nummers vanavond willen noteeren!

— Nu, die moeite kan hij zich wel besparen! hernam Garmont kalm.

— Wat bedoelt gij daarmee? vroeg Yerkes verbaasd.

— Wel, ik denk niet dat gij dan die biljetten nog zult hebben. Wat hebt gij daar, biljetten van duizend?

— Ja, dit is honderd duizend dollar! Honderd biljetten van duizend! Wat raadt gij mij aan er mee te doen?

— Ik raad u aan om ze maar aan mij te geven! klonk het antwoord.

En bliksemsnel had Garmont het pakje uit de handen van Yerkes getrokken en het in den zak van zijn uniformjas laten verdwijnen.

De petroleumkoning slaakte een heeschen kreet van woede, maar toen hij een eigenaardigen druk tusschen de vijfde en zesde rib bespeurde, die bleek te worden uitgeoefend door den loop van een groote revolver, ging die kreet over in een soort kermenden zucht.

Hij had begrepen....

— Dat zijn dus de honderd duizend en dit zijn de twintig duizend voor de verloren weddenschap! zeide Raffles glimlachend.

En hij liet een tweede pakje biljetten, na ze

haastig te hebben geteld, het eerste gezelschap houden.

Toen ging hij voort :

— Ja, mijnheer Yerkes, dat komt er van, als men wat al te veel vertrouwt op de stilzwijgendheid van de muren van een hoofdbureau van politie! En nu zal ik u moeten verzoeken, die kast binnen te gaan! Over vijf minuten zal mejuffrouw uw dochter u zeker komen bevrijden. Ik moet mij haasten, een ontmoeting met den waren Garmont zou onaangename gevolgen kunnen hebben!

Bleek van woede, een beroerte van drift nabij, wankelde de bedrogen petroleumkoning de safe binnen en de zware deur viel achter hem dicht.

Raffles verloor geen seconde.

Hij schreef haastig een paar woorden op een groot vel papier, dat hij op de schrijftafel zag liggen en bevestigde dit met een postzegel op de deur van de safe.

Het bevatte slechts deze woorden :

Hier binnen zit de heer David Yerkes, honderd twintig duizend dollar armer dan vijf minuten tevoren.

Hij verliet vlug het vertrek en daalde snel de trappen af.

En juist toen hij de voordeur bereikte, werd er gescheld.

Hij keek door het getraliede venster naar de deur en zag een politie-auto voor het hek stilstaan, waaruit Garmont stapte, die haastig over het klinkerpad kwam aanloopen.

Raffles had maar juist den tijd, zich te verschuilen achter een breede, lederen canapé, die in de ruime vestibule stond, want reeds klonken de schreden van Copper, die eigenhandig de deur ging openen.

Hij keek stom verwonderd den hoofdcommissaris aan, die vroeg :

— Is je meester te spreken, vriend? Dien mij

dadelijk bij hem aan. Wat kijk je mij aan of je een spook ziet? Je kent mij toch wel? Ik ben de hoofdcommissaris van politie.

— Maar mijnheer..... het is mij of ik droom! Ik dacht toch dat gij reeds een kwartier bij mijnheer Yerkes waart!

De hoofdcommissaris maakte een beweging van schrik en zeide :

— Weet je dat zeker?

— Wel, geen drie minuten geleden verliet ik de werkkamer van mijnheer Yerkes, waar ik u met hem zag spreken! zeide Copper, die er volstrekt niets van begreep.

Garmont aarzelde niet langer. Hij wendde zich in de open deur om en wenkte een tweetal rechercheurs, die dadelijk kwamen toesnellen.

Toen keerde hij zich weder naar Copper en beval op zachten toon :

— Breng ons dadelijk naar de werkkamer van uw meester. Loop zoo zacht mogelijk.

En de vier mannen slopen de trap op, na Raffles op geen tien passen afstand te zijn gepasseerd.

Deze wachtte tot zij uit het gezicht waren, ging toen bedaard naar de voordeur, opende deze, liep op de auto toe en zeide tot den chauffeur :

— Rijdt als de drommel naar het Ritz Hotel!

De man tikte aan zijn pet, de auto stooft weg en hield tien minuten later stil voor het beroemde hotel.

Raffles stapte binnen, liep door de vestibule naar den wintertuin, verliet hem aan de achterzijde van het wereldberoemde hotel en verdween met haastige schreden te midden van de menigte.

Op vijftig passen afstand van de Brooklyn Bridge wachtte Charly Brand hem met de auto.

— Welnu? vroeg de jonge man op gedempten toon, toen Raffles naast hem stond.

— Welnu, de weddenschap is gewonnen, mijn waarde! Rijdt maar haastig op — ik geloof dat wij een goed diner wel verdiend hebben!

De volgende aflevering (No. 464) bevat:

MAUD YERKES.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885